

பாதிபாலகர்

உறை விளக்கம்

சண்முகநாதன் புத்தகசாலை
யாழ்ப்பாணம்

பாரதி பாடஸ்கள்

[கல்விப் பொதுத் தாதர (சாதாரண) பரிமலை
1962—1964.]

உரை விளக்கம்

18

கல்விப் பொதுத் தாதர (சாதாரண)

பாடஸ்கள் கீழ்க்கண்ட காலதாலி

மனமாற்றினம்.

1984

எழுதுயவா:

யாழ்ப்பாணம் இந்துக் கல்லூரி ஆசிரியர்

திரு. வெ. ஏ. முர்த்தி அவர்கள், B. A.

பிரசரம்:

சண்முகநாதன் புத்தகசாலை,
யாழ்ப்பாணம்.

முதற் பதிப்பு:
சார்வரி மாசி.

சமர்ப்பணம்

ஏகலைவனுக்குத் துரோணர் போல எனக்கு
மறைமுகமாய் நின்று என் எழுத்தை வளம்
செய்த பண்டிதமணிக்கு இதனைச் சமர்ப்பிக்
கிறேன்.

— வை. ஏ. முர்த்தி.

பதிப்பு உரிமை]

விலை சதம் 90.

அச்சப் பதிவு:

ஸ்ரீ சண்முகநாத அச்சகம், யாழ்ப்பாணம்.

பாரதியார் பாடல்களுக்கு முகவரை எழுதப் புறப்
பட்டால் விளக்கொளியைப் பிடித்துச் சூரியனைக்
காட்ட முற்பட்டது போலத்தான் இருக்கும். அதனால்
இந்த முகவரை எனது உரை விளக்கத்திற்குத்தான்
என்பதை முதலில் சொல்லிவிடுகிறேன்.

பாரதியார் வாழ்ந்த காலம், அப்பொழுது வாழ்ந்த
மக்களிடம் குடிகொண்டிருந்த அடிமைத்தனம், ஏழ்மை
நிலை என்பவற்றையும் பாரதியாருடைய சொங்க
வாழ்வில்லமெந்த சூழ்நிலைகளையும் அதனால் அவர்க்குண்
டான் இன்னல்களையும் நாம் நன்கு உணரவேண்டும்.
அப்படியானால்தான் பாடல்களை மிக நன்றாக அநுப
விக்க முடியும். இப்பாடல் தொகுதி G. C. E. 1962
—1964 ஆண்டு பரிசைகளுக்குத் தமிழிலக்கிய
பாடத்தில் இன்று சேர்த்திருக்கிறார்கள். ஆனால்
அன்று பாரதி பாடலில் ஓர் அடியை உச்சரித்தாலும்
அப்பொழுதிருந்த அங்கிய அரசாங்கம் நம்மைப் பிடித்
துச் சிறையில் அடைத்துவிடும் நிலை இருந்தது. அந்த
நாட்களில் நம் பாரதத்தின் நிலை எப்படி இருந்தான் என்
பதை எனது உரை விளக்கங்களில் ஆங்காங்கு விளக்க
முயன்றிருக்கிறேன். நான் விளக்குவதை விட, பாரதியார் பாடல் ஒன்றில் ஒரு பகுதியைப் படித்துரை அது
நன்றாக விளங்கும் :

“.....இந்த வையத்து நாட்டிலெல்லாம்
தாழ்வற்று வறுமை மிஞ்சி விடுதலை தவற்க கெட்டிப்
பாற்பட்டு நின்றதா மேர் பாரததேசம்.....”

என்று மகாத்மா பஞ்சகத்தில் பாரதியார் கூறி இருக்கிறார். பாரத தேசத்தில் அங்கியருடைய அடக்கு

முறைகளுக்கும் அடங்காமல் பொங்கியெழுந்த வீரப் பெரு நெருப்புத்தான் பாரதி ! அந்த நெருப்பில் எரிக்கு சாம்டான் மட்டமைகள் எத்தனையோ ! ஆங்காங்கு மறைந்திருந்த வீரம் எல்லாம் அதே நெருப்பினால்தான் ஒளி பெற்றுப் பிரகாசித்து இன்றுள்ள நிலையடைக் குள்ளன.

மனிதன் மனிதத் தன்மையுடனும் சுதந்திரமாகவும் வாழ வழிவகுத்தவை பாரதி பாடல்கள் என்பது முக்காலும் பொருந்தும். பழைய இலக்கிய மரபுகளுக்கும் புதிய உணர்ச்சிப் பிரவாகத்துக்கும் இடையிலே உறுதியானதோர் பாலமாக அமைந்திருப்பன இப்பாடல்கள். ‘இப்பாடல்களுக்கு உரை வேண்டுவதில்லை, வெளிப்படையான வெளினாக் கவிகள்’ என்று பலவிதமாகச் சொல்கிறார்கள். ஆனால் நான் என்னவோ கவியுடன் சேர்க்கு பார்த்தேன்; கவியுடன் கற்பனை செய்ய முயன்றேன். அதனால் இவ்வளவும் எழுதிவிட்டேன். தவறிஞ்ஞால் பெரியோர் எடுத்துணர்த்துங்கள்; நன்றியுடன் ஏற்றுக்கொள்கிறேன். உணர்த்தவும் வேண்டாதவையானால் உதவாதன என்று தள்ளுங்கள். பயன் தருமானால் பள்ளிப்பிள்ளைகளே உவங்தேற்றுக் கொள்ளுங்கள் !

‘எழுதுங்கள்’ என்று தூண்டிய நண்பர், சண்முகநாதன் புத்தகசாலை அதிபர், திரு. சி. ச. குமாரசவாமி அவர்களுக்கு என் நன்றி.

167, கஸ்தாரிரார் வீதி,
ஈடுநூணம்.
6-3-61.

வை. ஏ. முர்த்தி.

பதிப்புரை

1962—1964 G. C. E. பர்கைகளுக்குத் தமிழ் இலக்கிய பாடத்துக்கெனப் பாரதியார் பாடல்களில், தெரிவு செய்யப்பட்டனவற்றை ஒரு தனிநூலாகப் பதிப்பிக்கலாமா என்ற சிந்தனையில் ஆரம்பித்த முயற்சி, இவ்வளவு சிறந்த முறையில் உருவாகும் என்று நான் எண்ணியிருக்கவில்லை. மாணவர்கள் முழு நாலையும் வைத்துக்கொண்டு இடர்ப்படாமல் தேவையான பாடல்களை மட்டும் எடுத்து வேண்டிய ஒழுங்கின்படி கோத்துத்தந்தால் பர்கைக்குப் படிக்கும் மாணவர்க்கு உபயோகமாயிருக்கும் என்றுதான் ஆரம்பித்தோம். இறைவன் அருளால் அது அருமையான உரை விளக்கத்துடன் பிரசரமாகிவிட்டது.

பாரதியார் பாடல்களின் பதிப்புரிமையைத் தமிழ் நாட்டு (சென்னை) அரசாங்கம் வைத்திருந்தாலும் அவற்றை யாரும் பதிப்பிக்க அநுமதியளித்தமைக்கு என்போன்ற பிரசரகர்த்தர்கள் நன்றி உடையவர்களாக இருக்க வேண்டும்.

இந்நால் விரைவில் வெளிவரவேண்டு மென்பதற்காக நான் இந்த உரை விளக்கம் எழுதிய ஆசிரியரைச் சிறிது அவசரப் படுத்திவிட்டேன். நண்பர் என்ற உரிமை இந்நதமையால் அப்படிச் செய்ய முடிந்தது. “ எழுத எழுத இழுத்துக் கொண்டுபோய் அச்சுக் கோத்தாலும் இவ்வளவு விரைவில் வெளிவருமா? ” என்று, சில ‘அவசர நூல்களை’ப் பார்த்துச் சொல்வது வழக்கம். உண்மையில் இந்நால் அப்படித்தான் பிரசரமாகி இருக்கிறது.

ஆயினும் உரை விளக்கம் மிக நன்றாயமைந்திருக்கிறதென்பதே எனது அபிப்பிராயம். பாரதியாருடன் கூடநின்று சிந்தித்தவர்போல இந்நூலாசிரியர் உரை எழுதி சிருக்கிறார். நம்மை நாமே புகழ்வது அழகில்லை. உலகம்

இந்நாலை உவந்தேற்குமானால், பள்ளி மாணவர்க்குப் பாடல்களை இந்நால் நன்கு விளங்கச் செய்யுமானால், அதுவே எமக்குத் திருப்பதி.

மேலே கூறியதுபோல் இது ஓர் ‘அவசர நூல்’. எங்காவது, தவறுதலாக ஒன்றிரண்டு பிழைகள் நம் கவனத் தையும் தாண்டி நிற்கலாம். அவற்றை அறிஞர் பொறுத்துக் கொள்க.

சி. ச. குமாரசுவாமி

சண்முகநாதன் புத்தகசாலை,
யாழ்ப்பாணம்.

—:O:—

பொருள் அடக்கம்

பக்கம்	
பாரத தேசம் பாடல்கள்	1
ஷடு உரை விளக்கம்	4
நடிப்புச் சுதேசிகள் பாடல்கள்	9
ஷடு உரை விளக்கம்	12
சுதங்திரப் பெருமை பாடல்கள்	15
ஷடு உரை விளக்கம்	16
சுதங்திர தேவியின் துதி பாடல்கள்	19
ஷடு உரை விளக்கம்	21
புதுமைப் பெண் பாடல்கள்	24
ஷடு உரை விளக்கம்	27
தொழில் பாடல்கள்	33
ஷடு உரை விளக்கம்	34
தமிழ்த் தாய் பாடல்கள்	36
ஷடு உரை விளக்கம்	38
தமிழ் பாடல்கள்	42
ஷடு உரை விளக்கம்	43
மூன்று காதல் பாடல்கள்	46
ஷடு உரை விளக்கம்	49
வெண்ணிலாவே பாடல்கள்	55
ஷடு உரை விளக்கம்	58
முரசு பாடல்கள்	61
ஷடு உரை விளக்கம்	66

பாரத தேசம்

பாகம்-புன்னுகவராளி

பல்லவி

பாரத தேசமென்று பெயர்சொல்லு வார் — மிடிப்
பயங்கொல்லு வார் துயர்ப் பகைவெல்லு வார்.

சரணங்கள்

1. வெள்ளிப் பணிமலையின் மீதுலவு வோம்; அடி
மேலைக் கடல்முழுதும் கப்பல்விடுவோம்;
பள்ளித் தலமஜைத்தும் கோயில்செய்கு வோம்; எங்கள்
பாரத தேசமென்று தோன்கொட்டு வோம். (பாரத)
2. சிங்களத் தீவினுக்கோர் பாலம் அமைப் போம்;
சேதுவை மேற்றுத்தி வீதிசமைப் போம்;
வங்கத்தில் ஓடிவரும் நீரின்மிகை யால்
மையத்து நாடுகளில் பயிர்செய்கு வோம். (பாரத)
3. வெட்டுக் கனிகள் செய்து தங்கம்முத லாம்
வேறு பல்பொருளும் குடைந்தெடுப் போம்;
எட்டுத் திசைகளிலும் சென்றிவைவிற் ரே
எண்ணும் பொருளாண்த்தும் கொண்டுவரு வோம்.
(பாரத)
4. முத்துக் குளிப்பதொரு தென்கடலி லே;
யொய்த்து வணிகர்ப்பல் நாட்டினர்வந் தே.
நத்தி நமக்கினிய பொருள்கொணர்ந் து
நும்மருள் வேண்டுவது மேற்கரையி லே. (பாரத)

5. சிந்து நதியின்மிசை நிலவினி லே
சேர நன் னட்டிளம் பெண்களுட னே
சுந்தரத் தெலுங்கினில் பாட்டிசைத் துத்
தோணிக ளோட்டிவினோ யாடிவரு வோம். (பாரத)
6. கங்கை நதிப்புறத்துக் கோதுமைப்பண் டம்;
காவிரி வெற்றிலைக்கு மாறுகொள்ளு வோம்;
சிங்க மராட்டியர்தம் கவிதைகொண் டு
சேரத்துத் தந்தங்கள் பரிசனிப் போம். (பாரத)
7. காசி நகர்ப்புலவர் பேசும் உரை தான்
காஞ்சியில் கேட்பதற்கோர் கருவிசெய் வோம்;
ராசுபுத் தானத்து வீரர்தமக் கு
நல்லியற் கனனடத்துத் தங்கம் அளிப் போம். (பாரத)
8. பட்டினில் ஆடையும் பஞ்சில்உடை யும்
பண்ணி மலைகளென வீதிகுவிப் போம்;
கட்டித் திரவியங்கள் கொண்டுவரு வார்
காசினி வணிகருக்கு அவைகொடுப் போம். (பாரத)
9. ஆயுதம்செய் வோம் நல்ல காகிதம்செய் வோம்;
ஆலைகள்வைப் போம்கல்லிச் சாலைகள்வைப் போம்;
ஒயுதல்செய் யோம்தலை சாயுதல்செய் யோம்;
உண்மைகள்சொல் வோம்பல வண்மைகள்செய்
வோம். (பாரத)
10. குடைகள்செய் வோம் உழு படைசள்செய் வோம்;
ஞோணிடன்செய்வோம் இரும் பாணிடன்செய் வோம்;
நடையும் பறப்புமுணர் வண்டிடன்செய் வோம்;
ஞாலம் நடுங்கவரும் கப்பல்கள்செய் வோம். (பாரத)
11. மந்திரம்கற் போம்வினாத் தந்திரம்சற் போம்;
வாளையளப் போம்கடல் மீனையளப் போம்;
சுந்திரமன் டலத்தியல் உண் டுதெனி வோம்;
சுந்தி டத்துந்துப்புத்துக்கும் சுந்திரமற் போம். (பாரத)

12. காவியம்செய்வோம், நல்ல காடுவளர்ப் போம்;
கலைவளர்ப் போம் கொல்ல ருலைவளாப் போம்;
ஒவியம்செய் வோம் நல்ல ஊசிகள்செய் வோம்;
உலகத் தொழிலனைத்து முவந்துசெய் வோம். (பாரத)
13. 'சாதி இரண்டொழிய வெறில்லை'யென் ஹ
தமிழ்மகள் சொல்லியசொல் அமிழ்தமென் போம்;
நீதிநெறி யினின்று பிறர்க்குத வும்
நேர்மையர் மேலவர்; கீழவர்மற் ரேர். (பாரத)

அடி-மேலைக்கடல் : தென் பாலுள்ளதும் மேற்கே கிழக்கே உள்ள துமான கடல்கள். பள்ளித்தலம்: சமணப்பள்ளி, புத்தபள்ளி, முகமதீயப்பள்ளி முதலாகிய பல கோயில்கள். சேது: மன்னாருக்கு எதிரிலுள்ள இந்திய நாட்டின் தரைப்பகுதி. வீதி சமைத்தல்: தெரு அமைத்தல். மையத்து நாடுகள்: இந்திய உபகண்டத்தின் நடுவில் உள்ள நாடுகள். கனி: சுரங்கம். நத்தி: விரும்பி. மாறு சொள்ளல்: பண்டமாற்றுச் செய்தல். ராசுதனம்: ராஜபுத்திரம். வட இந்திய நாடுகளுள் ஒன்று. கண்ணடம்: மைசூர் ராச்சியம் தலை சாயுதல்: சோம்பி இருத்தல். வண்மை: வேண்டியார்க்கு வேண்டியன கொடுத்தல். நடையும் பறப்பும்: தரையில் இயங்குவன். ஆகாயத்தில் சஞ்சரிப்பன. மந்திரம்: அரசியலமைப்பு முறை, தந்திரம்: படை வலிமை—ராணுவப் பயிற்சி, என்று பொருள் கொண்டு அரசியலறிவையும் ராணுவ அமைப்பு முறைகள் செயல் முறைகளையும் நாம் கற்றுத் தேறுவோம் என்று பொருள் கொள்ளலும் உண்டு. அமிழ்தம்: தேவாமிருதம். தேவர்கள் உண் னும் சாவா மருந்து.

பாரத தேசம்

பாரத தேசம் பழம்பெருமை வாய்ந்தது தெய்வ பக்தியால் கல்வியால் தொழிலால் பணபாட்டினால் உயர்ந்தது இப்படியான தேசம் அந்நியர்க்கடி மையாகிச் சீர்கேடுற்ற காலத்திலேதான் பாரதி வாழ்ந்தார். பண்டிருந்த பாரதத்தைத் தம் புலமைக் கண் களால் கண்டார். அதனை மீண்டும் காணவேண்டும் என்று விழைந்தார். தாம் மட்டும் விழைந்ததோடு தின்றுவிடாமல் ஒவ்வொருவர் உள்ளத்திலும் அந்தத் துடிப்பைத் தூண்டிவிட்டார்.

வறுமைப் பேயினால் ஏற்படும் பயத்தையும் மனி தன் தனக்குள்ளேயே வளர்த்து வரும் துயரமாகிய பகையையும் வெல்லவேண்டுமானால் பாரத தேசத் தின் புதையையும் பெருமையையும் நினைத்துக் கொள்ளவேண்டும். பாரத தேசமென்று பெயர் சொன்னாலே வறுமையும் போய்த் துயரமும் மறைந்து விடும் என்பது கவிஞரின் கருத்து. இக்கருத்தை அமைத்துப் பல்லவியாக எடுக்கிறோம்.

நாட்டிலே வடக்குத் தெற்கு என்ற பாகுபாட்டுக்குக் கவியின் உள்ளத்தில் இடமில்லை. வெள்ளி போலப் பள்பளக்கும் பனி முடிய வட இமயச் சிகரங்களும் மேல்திசை தென் திசைக் கடலும் நமக்குச் சொந்தம். அங்கே உலாவி அவ்விடத்து எழில் கண்டு இன்புறுவோம். இங்கே கப்பல்களை விட்டுப் பல நாடுகளுடனும் தொடர்பு கொள்வோம். நாட்டில் பலவித சமயங்கள் உண்டு. எல்லாமே பாரத தேசத்தின் தெய்வ நயமிக்கைக்கு எடுத்துக்காட்டு.

பலசமயப் பள்ளிகள் எல்லாம் பர்த் தேசத்துக் கோவில்கள். இவற்றை எண்ணும்போதே எம் தோள்கள் பூரித்துப் போகின்றன. (1)

சிங்களத் தீவாகிய ஈழத் திருநாட்டையும் தாய் நாட்டுடன் சேர்த்தே கவிஞர் எண்ணுகிறோம். தாய் வேறு சேய் வேறு என்ற மனோபாவம் புலவனுக் கில்லை. இடையில் உள்ள சிறு கடலை மேடாக்கிப் பாலம் அமைத்து இனைத்துப் பாடுகிறது கவியுள்ளம். வங்க நாட்டில் பாய்ந்துவரும் கங்கை யாற்று நீர் வீணை கடலில் பாய்வதைப் பாரதியார் விரும்ப வில்லை. அதனைத் திருப்பி மத்தியிலுள்ள நாடுகளில் பாயவிட்டுப் பயிர் செய்யவேண்டுமென்று விரும்புகிறோம். இக்காலத்து நீர்ப்பாசனத் திட்டங்களையும் ஆற்றுப் பாய்ச்சலைப் பொறியியலறிவு கொண்டு திருப்பி வளமற்ற பிரதேசங்களையும் வளம்படுத்த வேண்டுமென்ற கருத்தை இற்றைக்கு அறுபது ஆண்டுகளுக்கு முன்பே கவி வெளியிட்டுள்ளார். (2)

நமது நாடு மேல் நாட்டுக்கு ஒன்றும் குறைந்த தில்லை. இயற்கையன்னை பொருளை வைத்திருக்கிறோம். நாம் முயற்சி செய்வோம் என்று ஊக்குவிக்கிறோம். பாரதியார். பூமியிலே ஆங்காங்கு சுரங்கங்களை வெட்டுவோம். தங்கம், பொன், வெள்ளி, இரும்பு, கரி, நில நெய் போன்றவற்றையெல்லாம் பூமித் தாயின் மடியிலிருத்து உரிமையோடு எடுத்துக்கொள்வோம். அவற்றையெல்லாம் உலகெங்கும் விற்று நமக்கு வேண்டிய பல்வேறு பொருளைப் பெற்றுவருவோம். இன்று வடநாட்டில் இரும்பு முதலிய உலோகப் பொருள்களையும் தென் நாட்டில் பழுப்பு

நிலக்கரி, நிலெநய் போன்ற எரி பொருள்களையும் கண்டெடுப்பதற்கு வேண்டிய முயற்சிகள் நடைபெறுவதை நாம் உணரவேண்டும். (3)

நமது நாட்டு முத்துக்காக நம் தென் கடலை நோக்கி வருபவர் பல்வேறு நாட்டின் வணிகர். அவர்கள் நஷ்கு வேண்டியவற்றைக் கொண்டு வந்து கொடுத்துவிட்டு நம்மிடத்துள்ளவற்றை வாங்கிச் செல்ல மேல்கரைத் துறைகளுக்கு ஆசையோடு வருவார்கள். (4)

சிந்துநதி நம்முடையது. அதில் வீசம் நில வொளி நமக்கின்பம் தருவது. சேரநாடு நம்முடையது. அந்நாட்டு அழகுக் கண்ணியர் நம்மவர். இனிய தெலுங்கு நமது மொழி. அதில் ஓலிக்கும் தீஞ்சுவைப் பாடல் நமது இசை பாரத நாடு முழு வதும் நமது நாடு. ஆங்காங்கு காணும் சிறப்புக்க ஸௌல்லாம் அவ்வப் பகுதிக்கு மட்டும் உரியனவல்ல. அவையெல்லாம் எல்லார்க்கும் உரியன பாரதியாரின் பரந்த மனப்பான்மை இப்பாடற் பகுதி முழுவதிலும் வியாபித்திருப்பதை நாம் நண்கு உணரவேண்டும். குறுகிய மனப்பான்மை உடையவர்களுக்கு நாட்டில் இடமில்லை யென்பதைப் பாரதி சொல்லாமல் சொல்கிறோம். (5)

கங்கைக் கரையிலே கோதுமையானால் காவிரிக் கரையிலே வெற்றிலை. இதற்கு அது பண்டமாற்று. வீரமுள்ள மாராட்டியருடைய மொழியில் யாத்தகவிதைகளுக்குப் பரிசு சேர நாட்டு ஆணைத் தந்தம். இப்படியாக நாடு முழுவதையும் ஓன்றுக் கோக்கு கிறது புலமை உள்ளதும். (6)

இன்னும் விஞ்ஞானத்துறையில் 'நம்' நாடு முன் னேற வேண்டுமென்ற அவா பாரதியின் உள்ளத்தில் தேங்கி வழிந்ததைப் பின்வரும் பாடல்கள் நன்கு தெரிவிக்கும் காசியிலே அறிஞர்கள் பேசும் விரி வரைகளை தெற்கேயுள்ள காஞ்சியிலிருந்தபடியே கேட்கும் கருவியை நாம் செய்வோம் என்கிறோர்.' ராஜ புத்திர வீரர்களுக்கு கண்ணட தேசத்துத் தங்கத்தைப் பரிசளிக்கிறோர் புலவர். (7)

பட்டாடை பருத்தி உடை எல்லாம் செய்து யலை மலையாகக் குவித்துப் பல தேசத்திலிருந்தும் பணம் கொண்டு வருபவர்களுக்கு விற்று நம் நாட்டுப் பொருளாதாரத்தை விருத்திபண்ணுவோம் என்பதை விளக்கக் "கட்டித் திரவியங்கள் கொண்டு வரும் காசினி வணிகர்" என்கிறோர். (8)

ஆயுதங்களும் காகி தங்களும் நாமே செய்ய வேண்டும். இதற்காக ஆலைகளும், தொழில் வளர்வதற்கேற்ற கல்விச்சாலைகளும் நம் நாட்டிலேயே உண்டாக்கவேண்டும். அவற்றிலே ஓயாது உழைத் தல்வேண்டும். நமக்குச் சோம்பஸ் ஆகாது. நாம் சத்தியத்தையே உயிராகக் கொண்டு நடக்கவேண்டும். இல்லாதவர்க்கு உள்ளவர் கொடுத்து இல்லை என்ற சொல் இல்லையாகும்படி வாழ்வோம். (9)

குடைகள் செய்வோம் என்றவர் உழுபடைகள் செய்வோம் என்கிறோர். கோணிச்சாக்குகள் செய்வதும் பாரதியாருடைய கணகளில் மதிப்புக்குரிய தொழில்களோயாம். விண்ணிலும் மண்ணிலும் உலாவும் கடுகதி வாகனங்

களைவ்வாம் நம் நாட்டிலேயே உற்பத்தி செய்யப் படவேண்டும். கப்பல்கள் ஒன்றிரண்டல்ல, பலப் பலவாகச் செய்து கடல்களில் மிதக்கவிடுவதால் கடல் நீரே பொங்கித்துறைகளை நெருக்கி ஞாலத்தை நடுங்கவைக்க வேண்டும் என்றல்லவா கவியர்ளாம் கனவு காண்கிறது? (10)

நாம் மந்திரங்களைக் கற்பதுபோலக் கைவினைத் தந்திரங்களையும் கற்போம். ஆசாயத்தை அளப்போம், கடலை அளப்போம் என்று சொல்வதோடு அவர் நின்றுவிடவில்லை. நாட்டிலே சாலைகளும் வீதி களும் சந்திரங்களும் பெருக்குவதோடு அமையாது சந்திரமண்டலத்துக்கும் போய் அதன் இயல்புகளைத் தெரிந்து மீள்வோம் என்று பாரதியார் இற்றறக்கு அறுபது வருஷங்களுக்கு முன்பே சொல்லிவிட்டார் என்றால் அவருடைய தீர்க்கதரிசனத்தை நாம் என்னென்போம்! (11)

காவியங்கள், கலைகள், ஓவியங்கள் மட்டும்தான் பாரத நாட்டின் கைவண்ணமல்ல. காடு வளர்த்து நாட்டின் செல்வம் பெருக்க நம்மால் முடியும். கொல்லர் உலைகளை வளர்த்து ஊசிகள் செய்வதுடன் நின்றுவிடாமல் அந்த உலைகளை அனு உலைகளாக்கி உலகத் தொழிலைனத்தும் நம்மால் செய்யவும் முடியும் என்று பாரத நாட்டின் பெருமையை எண்ணி இறுப்புதெய்துகிறூர் கவி. (12)

இப்படியெல்லாம் செய்தாலும் தமிழ் மூதாட்டியான ஒளவை சொன்னதை நாம் அம்முதென மதிப்போம். அதன்படியே நடப்போம். சாதிகள்

இரண்டோம்! வேறில்லை. நீதி நெறியின்படி யொழுகிப் பிறர்க்குதவும் நேரிய வாழ்வுடையவர் மேலவர். மற்றவர் கீழ் வகுப்பார். இதுவே நம பாரதப் பண்பு ஆதலால், பாரத தேசமென்று பெயர் சொல்பவர் வறுமைப் பயத்தைக் கொல்பவு ராவர். அவர் துயரமென்னும் உட்பகையை வெல்ப வராவர் என்று கூறுகிறூர் பாரதியார். (13)

நடிப்புச் சுதேசிகள்

பழித்தறி வுறத்தல்

கிளிக் கண்ணி கள்

நெஞ்சில் உரமுமின்றி நேர்மைத் திரமு மின்றி,
வஞ்சைன சொல்வா ரடி! — கிளியே!

வாய்ச் சொல்லில் வீரரடி!

கூட்டத்திற் கூடிதின்று கூவிப் பிதற்ற லன்றி,
நாட்டத்திற் கொள்ளா ரடி! — கிளியே!

நாளில் மறப்பா ரடி!

சொந்த அரசும் புவிச் சுகங்களும் மாண்பு களும்
அந்தகாக் குண்டாருமோ! — கிளியே!

அவிகளுக் கின்ப முண்டோ?

கண்கள் இரண்டி ருந்தும் காணுந் திறமை யற்ற
பெண்களின் கூட்டமடி! — கிளியே!

பேசிப் பயனென் னா!

யந்திர சாலை யென்பர் எங்கள் துணிக ளென்பர்
மந்திரத் தாலே யெங்கும் — கிளியே!

மாங்கனி வீழ்வு துண்டோ?

உப்பென்றும் சீனி என்றும் உள் நாட்டுச் சேலை என்றும்
செப்பித் திரிவா ரா ! — கிளியே !
செய்வ தறியா ரா !

6

தேவியர் மானம் என்றும் தெய்வத்தின் பக்தி என்றும்
நாவினாற் சொல்வ தஸ்லால் ! — கிளியே !
நம்புத ஸற்று ரா !

7

மாதரைக் கற்பழித்து வன்கண்மை பிறர் செய்யப்
பேதைகள் போன்று ரைக் — கிளியே !
பேணி யிருந்தா ரா !

8

தேவி கோயிலிற் சென்று தீமை பிறர்கள் செய்ய
ஆவி பெரிதென் ஹண்ணிக ! — கிளியே !
அஞ்சிக் கிடந்தா ரா !

9

அச்சமும் பேடிமையும் அடிமைச் சிறு மதியும்
உச்சத்திற் கொண்டா ரா ! — கிளியே !
ஹாமைச் சனங்க ளா !

10

ஹாக்கமும் உள்வளியும் உண்மையிற் பற்று மில்லா
மாக்கனுக் கோர் கணமும் — கிளியே !
வாழுத் தகுதி யுண்டோ !

11

மானம் சிறிதென் ஹண்ணி வாழ்வு பெரிதென் ஹண்ணும்
எனர்க் குலகந் தனில் ! — கிளியே !
இருக்க நிலைமையுண்டோ !

12

கிந்தையிற் கள் விரும்பிச் சிவசிவ வென்பது போல்,
வந்தே மாதர மென்பார ! — கிளியே !
மனதி லதனைக் கொள்ளார்

13

பழமை பழமை யென்று பாவணை பேச ஸன்றிப்
பழமை இருந்த நிலை ! — கிளியே !
பாமர ரேதறி வார !

14

நாட்டில் அவ மதிப்பும் நானின்றி இறி கெல்வத்
தேட்டில் விருப்புங் கொண்டே ! — கிளியே !
சிறுமை யடைவா ரா !

15

சொந்தச் சகோ தரர்கள் துண்பத்திற் சாதல் கண்டும்,
கிந்தை இரங்கா ரா ! — கிளியே !
செம்மை மறந்தா ரடி !

16

பஞ்சத்தும் நோய்க் கிலும் பாரதர் புழுக்கள் போல்
துஞ்சத்தம் கண்ணுற் கண்டும் ! — கிளியே !
சோம்பிக் கிடப்பா ரா !

17

தாயைக் கொல்லும் பஞ்சத்தைத் தடுக்க முயற்சி யுரூர்
வாயைத் திறந்து சும்மா ! — கிளியே !
வந்தே மாதர மென்பார !

18

தெங்சில் உரம் : மனத்தின்மை நேர்மைத்திரம் : கெறிப்
பட வாழ்தலால் உண்டாகும் ஸ்திரபுத்தி. நாட்டம் : செயல்
முறையில் ஊக்கம். நாளில் மறப்பர் : அன்றே மறப்பர்.
அந்தகர் : குருடர். அவி : ஆண் தன்மையுமில்லை மல் பெண்
தன்மையுமில்லாமல் இருக்கும் ஒன்று. செப்புதல் : சொல்லு
தல். வன்கண்மை : கொடுமை பிறர் : அங்கியர். ஆவி :
யீர். பேடிமை : பேடித்தனம். சிறுமதி : அற்புத்தி.
உச்சத்தில் : உயர்வாக. உள்வளி : மெனுதிடம். மாக்கள் :
மிருகங்களுக்குச் சமானமாவர். ஈனர் : இழந்தவர். வந்தே
மாதரம் : தாயை வணங்குகிறேன். (இன்னல் பல உற்று
யீர் பிரிந்த ரேரத்திலும் உண்மை வீரர்கள் தம் தாய் நாட்டை
வணங்கியே உயிர் துறந்தனர். விடுதலைப் போராட்ட த்தில்
மெய்ததொண்டர்கள் “வந்தேமாதரம்” என்பதையே தாரக
நாமமாகக் கொண்டு தம் உயிரைக்கடக் கொடுத்தனர்.)
பாவளை : மற்றவர் பேசுவது போலத் தாழும் பேசதல்.
பாமரர் : அறிவிலிகள். நாண் + இன்று + இழி + செல்வத் +
தேட்டில் + விரும்பும் : நாணம் இல்லாமல் இமிவாகிய வழி
களில் செல்வத்தைத் தேடுதலில் விருப்பமும். சிறுமை :
இகழ்ச்சி. செம்மை : ஒழுக்கம். பாரதர் : பாரத நாட்டு
மக்கள். துஞ்ச : இறக்க.

நடிப்புச் சுதேசிகள்

காலத்துக்கேற்ப வேஷம் போட்டு மாலை மரியாதைகளைப் பெற்று உள்ளத்தால் கள்ளராய் புறத் தில் பெரியவராய் திரிபவர்கள் பலர் பாரதியார் காலத் திலும் வாழ்ந்திருக்கிறார்கள். அவர்களுடைய உள்ளமே தம் கள்ளத்தை உணர்ந்து தமது நிலைக்கிரங்கி வெட்கித் தலை குனியும்படி பழித்து அறிவுறுத்துவன் வாக அமைந்த பாடல்களைக் கிளிக் கண்ணிகளாகப் பாடித் தந்திருக்கிறார் பாரதியா.

சோலையில் திரியும் பசங்கிளியை நோக்கித் தாளத்துடனும் இசையுடனும் பாடுவதுபோல அமைந்த மூன்றடிப் பாடல்கள் கிளிக் கண்ணிகள் எனப்படும். அடி தேர்ரும் கிளியே கிளியே என்று விளிப்பது இப்பாடல்களின் தனிச் சிறப்பு.

நம் நாட்டிலே சொல்லில் வீரராகவும் செயலில் வஞ்சகராகவும் பலர் இருக்கிறார்கள். இவர்களுடைய உள்ளத்தில் வீரமும் இல்லை. நேர்மை ஒழுக்கம் என்ற பண்புகளும் இல்லை கூட்டத்திலே சபை களிலே கூடி நின்று கொள்கைகளையும் திட்டங்களையும் வாசாலகமாகப் பேசுவதுடன் இவர்கள் நின்று விடுவார்கள். அப்படிப் பேசியதை அன்றே மறந்து விடும் இந்த வஞ்சகர் செயலில் ஒருபோதும் ஈடுபட மாட்டார்கள். தமக்கே தாம் குருடராக வாழுபவர்களுக்குச் சொந்த அரசாட்சியும் அதனால் கிடைக்கும் சுகங்களும் எப்படி உண்டாகும்? ஆனுமல்லாத பெண்ணுமல்லாத பேடிகள் எங்கேனும் இன்பம் காண்பதுண்டா? இரண்டு கண்களிருந்தும் அவற்றில் பார்வையை இழந்த பெண்கள் கூட்டம் போல இவர்கள் ஏதாவது கருத்தின்றிப் பிதற்றுவார்கள்.

இத்தன்மையான நடிப்புச் சுதேசிகளைப்பற்றிப் பேசுவதனால் ஏதும் பயனுண்டா மோ?

தேசீய இயக்கம் தீவிரமாகப் பரவிய அக்காலத் தில் பாரத நாட்டிலே உள்ள தேச பக்தர்கள் பிற நாட்டுத் துணிகளையும் அந்தியருடைய ‘மில்’ துணிகளையும் பகிஷ்கரித்து உள்நாட்டுக் கைத்தறித் துணிகளை ஆதரித்து வந்தனர். மகாத்மா போன்ற பெரியார்கள் உப்புச் சத்தியாக்கிரகம் செய்து சிறை புகுந்த காலம் அது

‘ஆலைத் துணி — கதர் — நம் நாட்டுத் துணி, உப்பு, சீனி’ என்று பலவற்றைக் கூறிக்கொண்டு தாழும் உண்மையான சுதந்திர வீரர் போல பேசித் திரிகிறார்கள். மந்திரத்தால் மாங்கனி வீழ்த் தியதுபோல இருக்கிறது இந்த நெஞ்சரம் அற்றவர் செயல்.

பெண்களின் மானம் தெய்வ பக்தி என்றெல்லாம் இந்த வஞ்சகர் பேசுகிறார்களே! உண்மையில் இவர்கள் அவற்றில் நம்பிக்கையுடையவர்களா? அப்படியானால் அந்தியர் நம் பாரதப் பெண்களின் கற்பை அழித்துக் கொடுமைகள் செய்யப் பார்த்துக் கொண்டு பேதையர் போல் வாளா இருப்பரா? தேவியின் கோயிலிலே சொல்லென்று கொடுமைகளை எல்லாம் அந்த அந்தியர் செய்யும்போது தங்கள் உயிரே பெரிதன்று அஞ்சியோடி ஒளித்தார்களே! இவர்களா சுதந்திரப் பற்றுக்கொண்ட உண்மைச் சுதேசிகள்?

அச்சம் பேடித்தனம் அடிமைப் புத்தி என்பவற்றையே உயர்ந்த பண்புகளாகக் கொண்ட இவர்கள் ஊமைச் சனங்களான் நி வேறு எப்படி இருக்க முடியும். இவர்களிடம் ஊக்கமோ மனத்தின்மையோ சத்தியத்

தில் உறுதியான நம்பிக்கையோ கிடையாது. இவர்கள் மனித வேடந் தாங்கிய விலங்குகள். ஒரு கண நேரங்கூட இந்தப் பூமியில் வாழும் தகுதி இவர்களுக்கில்லை. மானம் போன்ற போகட்டும், நாம் எப்படியாவது உயிர் வாழ்ந்தால் போதும் என்றெண்ணும் பாவிக்ஞக்கு மனிதர் வாழவேண்டிய இந்த உலகத்திலே இருக்கத் தகுதி உண்டா?

உள்ளத்தில் கள்ளாசை; உரையில் சிவநாமம் என்பதுபோல சொல்லளவில் மாத் திரம்தான் “வந்தேமாதரம்” என்பரேயன்றி மனத்தில் அதனைக் கொள்ளார். நமது நாட்டின் பழம் பெருமையைப் பற்றிப் பேசுவார்கள். ஆனால் நமது பாரத நாடு பண்டு எத்துணைப் பெருமையோடிருந்தது என்பதை அறிவிலிகளான இவர்கள் எப்படி அறிவர்?

எப்படி இழிந்த வழியானாலும் நானுது பொருள் சேர்ப்பதிலேயே கண்ணையிருக்கும் இந்தக் கயவர்கள் பொது மக்களின் அவமதிப்புக்குப் பாத்திராகி நாட்டில் சிறுமைப்பட்டெழிவர். உடன்பிறந்தவர்கள் துன்பப்பட்டுச் செத்தாலும் இந்த வஞ்சகரின் தெஞ்சினிலே இரக்கம் உண்டாகாது. செம்மை நெறி மறந்த பாவிகள் இவர்கள்!

பஞ்சத்தினாலும் நோயினாலும் பாரத நாட்டு மக்கள் புழுக்களைப்போல் துடித்துச் சாவதைக் கண்ணல் பார்த்துக்கொண்டு இருக்கிறார்களே! தாயினும் மேலாக மதிக்கத் தகுந்த தாய் நாடு¹ பஞ்சத்திலும் வதைத் தடுக்க ஒரு துரும்பினைக்கூட எடுத்துப்போட மனமிசையாத இந்தப் பாவிகள் அந்தோ! “வந்தே மாதரம்” என்று வாய் கூசாது சொல்கிறார்களே! என்றுதான் இவர்கள் திருந்துவரோ!

சுதந்திரப் பெருமை

“தில்லை வைளியிலீல கலங்குவிட டாலஸர் திருமபியும் வருவாதோ? ” என்னும் வர்ணமெட்டு

1. வீர சுதந்திரம் வேண்டிநின்றூர் பின்னர் வேகுருன்று கொள்வாரோ? — என்றும் ஆர்மு துண்ணுதற் காசைகொண்டார் கள்ளில் அறிவைச் செலுத்துவாரோ? (வீர)
2. புகழுநல் ஸறமுமே யன்றியெல் ஸாம்வெறும் பொய்யென்று கண்டாரேல் — அவர் இகழுறும் ஈனத்தொன் டியற்றியும் வாழ்வதற்கு இச்சையுற் ற்றுப்பாரோ? (வீர)
3. பிறந்தவர் யாவரும் இறப்ப துறுதியெனும் பெற்றியை அறிந்தாரேல் — மானம் துறந்தறம் மறந்தும்பின் உயிர்கொண்டு வாழ்வது சுகமென்று மதிப்பாரோ? (வீர)
4. மானுட ஜன்மம் பெறுவதற் கரிதெனும் வாய்மையை உணர்ந்தாரேல் — அவர் ஊனுடல் தீயினும் உண்மை நிலைவற உடன்படு மாறுளதோ? (வீர)
5. விண்ணி விரவிதனை விற்றுவிட் டெவரும்போய் மின்மினி கொள்வாரோ? கண்ணினும் இனிய சுதந்திரம் போனபின் கைகட்டிப் பிழைப்பாரோ? (வீர)
6. மண்ணிலின் பங்களை விரும்பிச் சுதந்திரத்தின் மாண்பிளை யிழப்பாரோ? கண்ணிரண்டும் விற்றுச் சித்திரம் வாங்கினால் கைகொட்டிச் சிரியாரோ? (வீர)

7. வந்தே மாதரம் என்று வணங்கியபின்
மாயத்தை வணங்குவரோ ?
வந்தே மாதரம் ஒன்றே தாரகம்
என்பதை மற்பாரோ ? (வீர)

ஆரம்பம் : தெவிட்டாத தேவா மிருதம். பொய் :
பொய்மை, ஸி குமிழிபோல் நிலையற்ற அற்புசுகங்கள். சனத்
தொண்டு : இகழ்ச்சிக்குரிய அங்கியர்க்கடிமை செய்தல்.
இச்சை : விருப்பம். பெற்றி : தன்மை. மானம் துறந்து :
மானமிழந்து. அறம் மறந்து : நெறி முறை தவறி. வாய்மை :
உண்மை. ஊனுடல் : உன் பொதிந்த உடம்பு. இரவி :
குரியன். கைகட்டிப் பிழைத்தல் : அடிமையாகிச் சேவகஞ்
செய்தல். மாண்பு : பெருமை மாயத்தை : மயக்க நிலையில்
அங்கியர்க்கடிமை செய்தலால் வரும் அற்புசுகங்களை. தாரகம் :
வழி காட்டியாயுள்ள நஷ்டத்திரம்.

சுதந்திரப் பெருமை

பாரத நாடு அந்நியர்க்கு அடிமையாகி பலவித
இன்னல்களுக்குள்ளானபோது வடநாடு தென்நாடு
என்றில்லாமல் பல வீரர்கள் தோன்றி விடுதலைப்
போரில் இறங்கினார்கள். உடல் பொருள் ஆவி மூன்
றினையும் தாய் நாட்டுக்காக இவர்கள் அர்ப்பணித்துக்
காந்தி மகான் காட்டிய சத்தியாக்கிரக நெறியில்
நின்று தியாகச் செயல்கள் புரிந்ததைக் கண்ட பாரதி
யார் மனம் விமமித மெய்திப் பாடிய பாடற் பகுதிகள்
இவை. பழைய காலத்தில் நந்தன் சரித்திரக் கீர்த்
தனைகளில், இறைவனுடைய திருவடி நீழலின்
சுகத்தை நந்தன் பாடுவதுபோல அமைந்த ஆனந்
தத் களிப்புப் பாடல்களின் எண்ணம் பாரதிக்குண்

சுதந்திரப் பெருமை

பாகினிடுகிறது. தேச விடுதலையும் தெய்வத்தின்
பாத நீழலில் காணும் ஆத்ம விடுதலையும் பாரதிக்கு
ஒன்றுக்கவே தோன்றுகின்றன. அந்த வர்ணமெட்டி
லேயே இந்தச் “சுதந்திரப் பெருமை”யையும் பாடு
கிறோம்.

தேவாமிர்தத்தை உண்ணவேண்டுமென்று கங்
கணங்கட்டி நிற்பவர் அறிவை மயக்கும் கள்ளின்
மேல் ஆசைகொள்ள மாட்டார்கள். அதுபோல வீர
சுதந்திரம் வேண்டி நிற்கும் தியாகிகள் அந்நிய ஆட்சி
யில் கிடைக்கும் அற்புசுகங்களைப் பொருளாக மதி
யார்கள். (1)

மெய்ப் புகழும் அறநெறிக்கமைந்த வாழ்வுமே
உண்மைப் பொருள். மற்றவையெல்லாம் வெறும்
பொய்மை என்று கண்டவர் சுதந்திர வீரர். இகழத்
தகும் அற்புசேவகங்களை அந்நியர்க்காகச் செய்து
வாழ்வதற்கு இவர்கள் ஒருபோதும் விரும்பமாட்டார்
கள். (2)

பூமியிற் பிறந்தவர் யாவரும் இறப்பது
உறுதி என்ற இயற்கை நியதியை நன்குணர்ந்தவர்
கள், மானம் போய் அறம் மறந்து உயிரைப் பெரி
தெனக் கொண்டு வாழ்வதிலே சுகம் உண்டு என்
ஒருபோதும் மதிக்கமாட்டார்கள். (3)

சத்தியம் மானம் என்ற பண்புகள் உடை
மையால் மானிட ஜென்மம் உயர்ந்தது. ஆதலால்
அது பெறுதற்கரியது. இப்படியான உண்மைகளை

உணர்ந்தவர்கள் தம் ஊன்பொதிந்த உடல் தீயந்து
சாபபலாகியக்காலும் தமது உண்மையான நிலையினின்றும் தவற உடன்படுவார்களா? (4)

உலகத்து உயிர்களுக் கெல்லாம் ஆதாரமாக
ஒளிவீசிக் கொண்டு ஆகாயத்தில் உலாவி வரும் சூரி
யன் போன்றது நம் தேசவிடுதலே. கண்ணிலும்
சிறந்த இந்தச் சுதந்திரத்தை அந்தியர்க்கு விற்று
விட்டு மின்மினிகளைப் போன்ற அற்பசுகங்களைப்
பெற்றுக் கொண்டு கைகட்டிச் சேவகம் செய்ய எவர்
தாம் ஒருப்படுவர? (5)

கண்களிரண்டையும் விற்றுவிட்டுச் சித்தி
ரத்தை விலை கொடுத்துவாங்கினை நம்மைப் பார்த்
துக் கைகொட்டிச் சிரியாரா? பூமியில் அநுபவிக்கக்
கூடிய அற்பசுகங்களுக்காகக் கண்மணி போன்ற நம்
தேசத்தின் சுதந்திரத்தை இழுக்க யர்ராவது மனம்
விருப்புவரா? (6)

வந்தேமாதாம் என்று வணங்கிய பிறகு
வெறும் மாயையை வண்டுபவர்களும் உண்டா?
'வந்தேமாதாம்' என்பது தான் நமக்குத் தாரக
மந்திரம் என்பதை மறக்கவும் முடியுமா? (7)

சுதந்திர தேவியின் துதி

இதந்தரு மனையின் நீங்கி
இடர்மிகு சிறைப்பட்டாலும்,
பதந்திரு இரண்டும் மாறிப்
பழிமிகுந் திழிவற் றலும்
விதந்தரு கோடி இன்னல்
வினொந்தெணை அழித்திட்டாலும்,
சுதந்திர தேவி! நின்னைத்
தொழுதிடல் மறக்கி வேணே.

நின்னருள் பெற்றி ஸாதார்
நிகரிலாச் செல்வ ரேனும்,
பன்னருங் கல்வி கேள்வி
படைத்துயர்ந் திட்டா ரேனும்,
பின்னரும் எண்ணி ஸாத
பெருமையிற் சிறந்தா ரேனும்
அன்னவர் வாழ்க்கை பாழாம்,
அணிகள்வேய் பினாத்தோ டொப்பார். 2

தேவி! நின் ஜெளிபெ ருத
தேயமோர் தேய மாமோ?
ஆவியங் குண்டோ? செம்மை
அறிவுண்டோ? ஆக்குண்டோ?
காவிய நூல்கள் நூனக்
கலைகள் வேதங்க ஞான்டோ?
பாவிய ரன்றே நின்றன்
பாலனம் படைத்தி ஸாதார்? 3

ஐழவறு நோயிற் சாவர்,
உரக்கமொன் றறிய மரட்டார்;
கழிவறு மாக்க ளெல்லாம்
இகழ்ந்திடக் கஸ்டயில் நிற்பார்;

இழிவறு வாழ்க்கை தோரார்,
சனவினும் இன்பங் காணார்;
அழிவறு பெருமை நல்கும்
அன்னை ! நின் அருள்பெ ருதார்.

4

வேறு

தேவி ! நின்னருள் தேடி யுளந்தவித்து
ஆவி யும்தம தன்பும் அளிப்பவர்
மேவி நிற்பது வெஞ்சிறை யாயினும்
தாவில் வானுல கென்னத் தகுவதே.

5

அம்மை உன்றன் அருமை யறிகிலார்;
செம்மை யென்றிழி தொண்டினைச் சிந்திப்பார்;
இம்மை யின்பங்கள் எய்துபொன் மாடத்தை
வெம்மை யார்புன் சிறையெனல் வேண்டுமே.

6

மேற்றி சைப்பல நாட்டினர் வீரத்தால்
போற்றி நின்னைப் புதுநிலை யெய்தினர்;
கூற்றி னுக்குமிர் கோடி கொடுத்தும் நின்
பேற்றி ணைப்பெறு வேமெனல் பேணினர்.

7

அன்ன தன்மைகொள் நின்னை அடியனேன்
என்ன கூறி இசைத்திட வஸ்லனே ?
பின்ன முற்றுப் பெருமை யழுந்துநின்
சின்ன மற்றுமி தேயத்தில் தோன்றினேன்.

8

பேர றத்தினைப் பேணுநல் வேவியே !
சோர வாழ்க்கை, துயர், மிடி யாதிய
கார ருக்கக் கதித்திடு சோதியே !
வீர ருக்கமு தே ! நினை வேண்டுவேன்.

9

இதம் : சுகங்கள். இடர் : துன்பம். பதம் : உயர்
பதவி. திரு : செல்வங்களை விதந்தருகோடி : பலகோடி.
இன்னல் : துன்பம். பன்னருங்கள்வி : சொல்லற்கரிய
கல்வி. அணிகள் வேய்ப் பினம் : ஆபரணங்களால் அலங்

கரிக்கப்பட்ட பினம். பாலனம் : பாதுகாவல். மேவிநிற்பது :
பொருந்தி இருப்பது. தாவில் ; குற்றமற்ற. தருவது : தகுதி
உடையது. இறி தொண்டு : அடிமைத் தொண்டு. வெம்மை
ஆர் : கொடுமை நிறைக்க. புன்சிறை : இழந்த சிறை.
கூற்றினுக்கு : எமனுக்கு. பெறுவேம் என்ன பேணினர் :
பெறுவேம் என்பதை மேற்கொண்டனர். சின்னம் : அடை
யளைம். அழிதேயம் : அழிந்த தேசம். வேவி : காவல்.
சோர வாழ்க்கை : கள்ள வாழ்வு. மிடி : வறுமை. கார் :
இருள் (தீமைகள் எல்லாவற்றையும் இருளாகச் சொல்கிறார்)
கதித்திடுசோதி : மிகுதியாகும் ஒளி.

இறைவனுடைய சக்தியைப் பெண் தெய்வமாக்கி
வழிபடுதல் நமது ஆண்டேர் வழக்கம். அருள்மிகுந்
தவள் தாய். தெய்வத் திருவருளையும் தாயாகக் கண்டது
நம் முன்னேர் மரபு. கலைமகள், திருமகள், மலை
மகள் எனக் கண்டது போலப் பாரதியார் “சுதந்திரத்”
தையும் தேவியாக்கி வழிபடுகிறார். மக்களுக்குக்
கிடைக்கத் தகுந்த பெறுகள் எல்லாவற்றிலும் மிகச்
சிறந்தபேறு சுதந்திரம் என்பதைப் பாரதியார் இப்
பகுதியில் நன்கு வலியுறுத்துகிறார்.

மனைவி மக்கள் உற்றூர் உறவினர் முதலியவர்
களால் எல்லாவிதமான சுங்களையும் பெறத் தகுந்த
வீட்டிலிருந்து பிரிந்து, நான் துன்பம் நிறைந்த சிறை
யில் வருந்தக்கூடும். உயர்ந்த பதவியிலிருந்து அனுபவித்த சுகங்களொல்லாம் போய் செல்வநிலையும் மாறி
பழியும் இழியும் எனக்கு வந்தெய்தக் காலம் வேண்டுவதில்லை. உலகிலே பலகோடி இன்னல்கள் என்னைச்
சூழ்ந்து அழிவை ஏற்படுத்தலாம். இப்படியான துனபங்கள் எத்தனை அடுக்கி வந்தாலும் சுதந்திர

தேவியே, உன்னை வணங்குதலை மட்டும் ஒரு பொழுதும் மறக்கேன். (1)

மக்களிற் பலர் நிகரில்லாத செல்வம் படைத்தவு ராயிருப்பர். சொல்லற்கரிய கல்வி கேள்விகளில் உயர்ந்தவரும் பலர் உண்டு. இன்னும் என்னிலாத பல பெருமைகள் படைத்தவரை இம்மாநிலத்தில் காணலாம். ஆனால் தேவீ! உன் அருள் பெருதார் என்னவிதமான பெருமைகள் பெற்றிருந்தாலும் அன் ஞானடைய வாழ்வு பாழ்! அவருக்குண்டான இந்தச் சிறப்பெல்லாம் பின்த்தை அலங்கரித்த ஆபரணங்களோயன்றி வேறல்ல. (2)

சுதந்திர தேவியே நின் ஓளி பெருத தேசம் ஒரு தேசம் ஆகுமோ? அது உயிர் வாழ்க்கையற்ற ஒரே பாழ் வெளியின்றே? நெறியும் அறிவும் அங்கே உண்டாகுமோ? செல்வம் உண்டா? காவியங்கள், ஞானக் கலைகள், வேதங்கள் உண்டா? உன் பரிபாலனம் பெருதவர் பாவியரல்லரோ? (3)

அழிவற்ற பெருமை தரும் சுதந்திர தேவியே, உன் அருளோப் பெருதவர் ஓழியாத நோய்களால் மடிவர். அவர்களிடத்தே ஊக்கமிருக்காது. இழிந்த வாழ்க்கையிலே சிடந்துழலும் அவர்கள் கணவில் தானும் இன்பம் காணமாட்டார். இழிந்த மிருகங்களாலும் இகழ்ந்து ஒதுக்கப்பட்டு கடைகெட்ட நிலையிலன்றே நிற்பார். (4)

சுதந்திரத் தாயே, உன் அருளை நாடி உள்ளத் தீல் தீராத ஆசைகொண்டு தய உயிரையும் அன்பையும் தியாகம் செய்யும் சீலர்கள் சோதிய சிறையில் வருந்த நேரினும் அதனையன்றே வானுலக இன்பமெனக் கருதுவர். (5)

அம்மா, இந்தப் பூரியில் பெறக்கூடிய இன்பங்களையெல்லாம் அநுபவிக்கத் தகுந்த பொன் மண்டபமாயினும் உன் அருள் அங்கில்லையென்றால், அது வன்றே கொடுஞ் சிறைக் கூடமாகும். அந்தியர்க்கு அடிமை செய்தலாகிய இழிந்த தொண்டினை மேலானு செந்தெந்தியெனக் கொள்ளும் குருடர் நின் அஞ்சமை அறியாதவரன்றி வேறு யார்? (6)

கூற்றுவனுக்குக் கோடி கோடியாய்ப் பலியான லும் நின் அருளான பெற்றகரும் பேற்றினைப் பெறு வேமென்று துணிந்தனர் மேல் நாட்டவர். அவர் தம் வீரத்தால் நின்னைப் போற்றி உயர்ந்த நிலையெய்தி யிருக்கின்றனர். (நாம் மட்டும் வாளா இருக்கின் ரேமே!) (7)

இப்படிச் சிறந்த தன்மைகளைக் கொண்ட உன்னை வாழ்த்தும் தகுதி எனக்குண்டா? நான் என்ன சொல்லி எப்படி வாழ்த்துவேன்? பலவாகப் பிரிந்து சின்னபின்னைப் பட்டுப் பழும் பெருமை எல்லாம் இழந்து உன் அடையாளம் தானும் அற்று அழிந்துபோன மேசத்திலன்றே நான் பிறந்துவிட்டேன். என் செய்வேன்! (8)

நெறிப்பட்ட வாழ்வைக் காக்கும் காவல் தெய்வமே! கள்ளவாழ்வு, துயரம், வறுமை முதலான தீமைகளை அறுப்பதற்காகக் கிளர்ந்தெழும் சோதிமயமான வளே, வீரர்களின் அமுதானவளே, சுதந்திர தேவியே உன்னை வேண்டிப் பங்கிகின் றேன். (நம் பாரத நாட்டையும் நின் கடைக்கண் பார்வையினால் காத்தருள் அம்மா!) ——————

புதுமைப் பெண்

புதுமைப் பெண்

போற்றி போற்றி ! ஓர் ஆயிரம் போற்றி ! நின்
பொன்ன டுக்குப்பல் லாயிரம் போற்றிகான் !
சேற்றிலேவுதி தாக முளைத்த தோர்
செய்ய தாமரைத் தேமலர் போலொளி
தோற்றி நின்றலை பாரத நாட்டிலே;
துன்பம் நீக்கும் சுதந்திர பேரிகை
சாற்றி வந்தலை, மாதரசே ! எங்கள்
சாதி செய்த தவப்பயன் வாழி நீ !

1

மாதர்க் குண்டு சுதந்திரம் என்றுநின்
வண்ம ஸர்த்திரு வாயின் மொழிந்தசொல்
நாதந் தான்து நாராதர் வீஜையோ ?
நம்பிரான் கண்ணன் வேய்ங்குழ லின்பமோ ?
வேதம் பொன்னுருக் கண்ணிகை யாகியே
மேன்மை செய்தெமைக் காத்திடச் சொல்வதோ ?
சாதல் மூத்தல் கெடுக்கும் அமிழ்தமோ ?
தையல் வாழ்க்கல் லாண்டுபல் லாண்டிங்கே !

2

அறிவு கொண்ட மனித வியிர்களை
அடிமையாக்க முயல்பவர் பித்தராம்;
நெறிகள் யாவினும் மேம்பட்டு மானிடர்
நேர்மை கொண்டுயர் தேவர்க ளாதற்கே,
சிறிய தொண்டுகள் தீர்த்தடி மைச்சுருள்
தீயி லிட்டுப் பொகுக்கிட வேண்டுமாம்;
நறிய பொன்மலர் மென்சிறு வாயினுல்
நங்கை கூறும் நவீனங்கள் கேட்டிரோ !

3

ஆனும் பெண்ணும் நிகரெனக் கொள்வதால்
அறிவி ஸோங்கி இவ் வையம் தழைக்குமாம்;
பூனு நல்லறத் தோடிங்குப் பெண்ணுருப்
போந்து நிற்பது தாய்சிவ சக்தியாம்;

நானும் அச்சமும் நாய்கட்டு வேண்டுமாம்;

ஞான நல்லறம் வீர சுதந்திரம்

பேணு நற்குடிப் பெண்ணின் குணங்களாம்;

பெண்மைத் தெய்வத்தின் பேச்சுக்கள் கேட்டிரோ !

நிலத்தின் தன்மை பயிர்க்குளதாகுமாம்;

நீசத் தொண்டும் மட்மையும் கொண்டதாய்

தல்த்தில் மாண்புயர் மக்களைப் பெற்றிடல்

சால வேயரி தாவதோர் செய்தியாம்;

குலத்து மாதர்க்குக் கற்பியல் பாகுமாம்;

கொடுமை செய்தும் அறிவை யழித்துமந்

நலத்தைக் காக்க விரும்புதல் தீமையாம்;

நங்கை கூறும் வியப்புக்கள் கேட்டிரோ !

5

புதுமைப் பெண்ணிவள் சொற்களும் செய்கையும்

பொய்மை கொண்ட கலிக்குப் புதிதன்றிச்

சதும றறப்படி மாந்தர் இருந்தநாள்

தன்னி லேபொது வான வழக்கமாம்;

மதுரத் தேமொழி மங்கையர் உண்மைதேர்

மாத வப்பெரி யோருட ஞெப்புற்றே

முதுமைக் காலத்தில் வேதங்கள் பேசிய

முறைமை மாறிடக் கேடு விளைந்ததாம்.

6

நிமிர்ந்த நன்னடை நேர்கொண்ட பார்வையும்,

நிலத்தில் யார்க்கும் அஞ்சாத நெறிகளும்,

திமிர்ந்த ஞானச் செருக்கும் இருப்பதால்

செம்மை மாதர் திறம்புவ தில்லையாம்;

அமிழ்ந்து பேரிரு ளாமறி யாமையில்

அவலமெய்திக் கலையின்றி வாழ்வதை

உமிழ்ந்து தள்ளுதல் பெண்ணற மாகுமாம்

உதய கன்னி உரைப்பது கேட்டிரோ !

7

உலக வாழ்க்கையின் நுட்பங்கள் தேரவும்,

ஓது பற்பல நால்வகை கற்கவும்,

இலகு சிருடை நாற்றிசை நாடுகள்

யாவஞ்சு சென்று புதுமை கொணர் ந்திங்கே

திலக வானுத் ஸார்நங்கள் பாரத
தேசமோங்க உழைத்திடல் வேண்டுமாம்;
விலகி விட்டிலோர் பொந்தில் வளர்வதை
வீரப் பெண்கள் விரைவில் ஒழிப்பராம்.

8

சாத்தி ரங்கள் பலபல கற்பராம்;
சவுரி யங்கள் பலபல செய்வராம்;
மூத்த பொய்மைகள் யாவும் அழிப்பராம்;
மூடக் கட்டுக்கள் யாவுந் தகர்ப்பராம்;
காத்து மானிடர் செய்கை யனைத்தையும்
கடவு ளர்க்கினி தாகச் சமைப்பராம்;
ஏத்தி ஆண்மக்கள் போற்றிட வாழ்வராம்;
இலோய நங்கையின் எண்ணங்கள் கேட்டிரோ!

9

போற்றி, போற்றி! ஜயஜய போற்றி! இப்
புதுமைப் பெண்ணேளி வாழிபல் லாண்டிங்கே!
மாற்றி வையம் புதுமை யுறச்செய்து
மனிதர் தம்மை அமர்க ளாக்கவே
ஆற்றல் கொண்ட பராசக்தி யன்னை, நல்
அருளி ஞலோரு கன்னிகை யாகியே
தேற்றி உண்மைகள் கூறிட வந்திட்டாள்
செல்வம் யாவினும் மேற்செல்வம் எய்தினேம்.

10

செய்யதாமரை: செந்தாமரை, சிறந்த தாமரை எனினு
மாம். தேமலர்: தேன் பொதிந்த மலர். பேரிகை சாற்றி:
பேரிகையை முழக்கி—அதாவது வீரமுழக்கம் செய்து. எங்கள்
சாதி: நம் பாரத நாட்டவர்.

வண்மலர்த் திருவாய்: வளமார்ந்த மலர்போலும் அழ
கிய வாய். வேதம் பொன்னுருக் கண்ணிகையாகிய மேன்மை
செய்து: வேதங்கள் பொன்பேலும் பொலிந்த உருவங்
கொண்டு கண்ணிகையாகிய ஓர் உயர்வினைச் செய்து — அதாவது
வேதங்களே சக்தியின் வடிவைப் பெற்று உயர்ச்சியைத் தந்து
என்பதாம். சாதல் மூத்தல்: மூப்பு இறப்பு என்றின்ன
வற்றை.

சிறிய தொண்டுகள்: சிற்றடிமை. அடிமைச் சுருள்:
சுருள் சுருளாக விரிந்து நம்மை மீளவிடாது சிக்கச் செய்யும்
அடிமைத் தளை. நவீனம்: புதுமை.

பெண் னுருப் போந்து நிற்பது: பெண் னுருவில் வங்கு
நிற்பது. பேணு நற்குடி என்பதனை நற்குடி பேணும் என
மாற்றுக: ஒயுக்கம் சிறைந்த குடியில் பிறங்கவள் என்ற சொல்
லைப் பாதுகாத்தல். [‘இற்பிறப்பெண் தொன்றும்’ என்று
கம்பர் கூறியதும் சண்டு நோக்கற்பாலது]

நீசத்தொண்டு: இழிவான அடிமைத் தொண்டு. தலம்:
ஸ்தலம் என்ற வடசொல்லின் திரிவி; பூசீ என்பது பொருள்.

பொய்மை கொண்ட களி: பொய் சிறைந்த கலியுகம்.
முதுமைக் காலம்: பண்டைக்காலம்.

தியிர்ந்த: சிறைவினால் உண்டாகும் பூரிப்புப் பெற்ற.
செருக்கு: பெருமை. திறம்புதல்: நெறி தவ றுதல்.
உமிழ்ந்து தள்ளுதல்: வெறுத்து ஒதுக்குதல்.

இலகுசீர்: விளங்கும் பெருமை.

சவுரியம்: சௌகரியம் என்ற வட சொல்லின் திரிபு—
வாழ்க்கைச் சுகங்கள், வசதிகள். மூத்த பொய்மை: வளர்ந்து
விட்ட பொய்யான கட்டுப்பாடுகள். சமைப்பர்: செய்து தரு
வர்.

அமர்: மரண பயத்தைத் துறந்தவர், (அ+மர்). எய்தி
னேம்: பெற்றேரும்.

புதுமைப் பெண்

சுதந்திர பாரதத்தைப் பாரதியார் பல கோணங்
களில் நின்று பார்த்தவர். அவற்றையெல்லாம் விரிக்
கிற் பெருகும். இந்தப் பாடல் தொகுதியினுள்ளேயே
பலவற்றைக் காணலாம். அவற்றுள் ஒன்று பெண்
கள் சுதந்திரம். ‘புதுமைப் பெண்’ என்று நாட்டிலே

நாம் சாதாரணமாகக் காணும் பெண்ணை
வைத்துக் கொண்டு அவர் பாடவில்லை பெண்
தன்மை பண்டு எப்படி இருந்தது; இடையிலேற்
பட்ட முடப் பழக்க வழக்கங்களால் எப்படிச் சீரழிந்
தது; இனி எப்படிப் பரினமித்தால் நாட்டுக்கு விமோ
சனம் கிடைக்கும் என்றெல்லாம் சிந்தித்தார் அந்தச்
சிந்தனையின் பெறுபேறுதான் இந்தப் பத்துப் பாடல்
களும். பாரதியார் அமரராகி இற்றைக்கு நாற்பது
ஆண்டுகள் கழிந்துவிட்டன. ஆனால் அவர் கற்பனை
யில் கண்ட “புதுமைப் பெண்” இனிமேல்தான்
தோன்றவேண்டும் “கன்னிப் பெண் ஒருத்தி நடுச்
சாமத்திலும் வீதியிலே அச்சமின்றிப் போகக்கூடிய
காலம் என்று வருமோ அன்றுதான் நாடு சுந்திரம்
அடைந்ததாகக் கருதமுடியும்” என்று மகாத்மா
சொன்னதை நாம் இங்கு அவதானிக்கவேண்டும்

மகா சத்தியே உன் பொன்போன்ற பாதங்களைப்
பல்லாயிரம் முறை வணங்குகிறேன். விடுதலை தவ
நிக்கெட்டு நெறி தவறிப் போய்ச் சேருகிவிட்ட நம்
பாரத தேசத்திலே புதிதாகத் தோன்றிய தாமரை
போன்று ஒளி வீசி நிற்கின்றார்கள். நம் அடிமைத் துன்
பத்தை அகற்றும் சுதந்திர பேரிகையை முழக்கி வந்
திருக்கின்றார்கள். பெண்கள் திலகமே, எங்கள் பாரத
நாட்டவர் செய்த தவத்தின் பயனாக உதித்தவளே நீ
நீடு வாழ்க! (1)

பெண்களுக்கும் விடுதலை உண்டு என்று உன்
திருவாயில் மலர்ந்த சொல்லின் நாதம் நாரதநுடைய
வீணைகானமோ? நம் பெருமானை உண்ணபிரா
ஞுடைய வேய்க்குழல் பொழியும் இன்னிசையோ:

வேதங்களே பொன்போலப் பொலிந்த ஒருவம்
கொண்டு கன்னிப் பெண்ணுகிய உயர்வினைச் செய்து
எமைக் காப்பதற்காகச் சொல்லும் அறிவுரையோ? மூப்பு
இறப்பு என்ற தன்மைகளைக் கெடுத்து நம்மை
என்றும் அமரராக்கும் அமிழ்தமோ? இவற்றுள் எது,
என்று அறியாது மயங்குகிறேன். பெண்ணே! பல்
லாண்டு பல்லாண்டாக நீ நம்மிடையே வாழ்வாயாக.

‘ஆற்றிவு படைத்த மானிடவர்க்கத்தை ஒருவர்க்
கொருவர் அடிமையாகக் முயல்பவர் பித்தர். மனிதர்
நெறிப்பட வாழ்ந்து மேம்பாடுற்று நேர்மையினு
லூயர்ந்து தேவர்களாக வேண்டுமானால் அவர்களைக்
கட்டி வைத்திருக்கும் இழிவான அடிமைத் தலையினின்
ரூம் நீக்கி, அந்தச் சிக்கலை அப்படியே தீயிலிட்டு
சாம்பராக்கவேண்டும்.’ இவ்வாருகத் தன் மலர்
போலும் சிறு வாயால் பெண்ணினல்லாள் கூறும்
புதுமைகளைக் கேட்டார்களா? (3)

ஆனாலும் பெண்ணும் ஒருவர்க் கொருவர் நிறைவு
தருதலால் ஆனாக்குப் பெண்ணும், பெண்ணுக்கு
ஆனாலும் இன்றியமையாதவர்கள். எனவே இவர்கள்
சமானமாவர் எனக் கொள்ளல் வேண்டும். அப்படிக்
கொள்ளுவதனால்தான் மக்கள் அறிவினால் மேம்
பாடுற்று இவ்வையகம் சிறப்படைய வழி பிறக்கும்.
நல்லறத்தையே பூணைக்க கொண்டு பெண்ணுருவில்
தோன்றியிருப்பது உலக மாதாவாகிய சக்தியே!
அந்தச் சக்தி தெய்வத்துக்கு அச்சமும் நாணமும்
அமைந்திருக்கவேண்டும் என்று சொல்வது பேதை
மையாகும் நாய்களுக்கன்றே அந்தக் குணங்கள்
அமையவேண்டும்? ஞானமும் நல்ல அறநெறியும்,
வீர சுதந்திரமும், நற்குடியில் பிறந்தவள் என்ற பெயு

கைப் பேணத் தகுந்த ஒழுக்கமும் அன்றே பெண் னுக்கு வேண்டிய குணங்கள். பெண்மையின் தெய்வசக்தி இப்படி யெல்லாம் பேசுவதைக் கேளுங்கள்! (4)

‘நிலத்தின் தன்மை அதில் விளையும் பயிர்களுக்கும் உண்டாகும். அதுபோல இழிவான அடிமை வாழ்வும் அறியாமையும் கொண்ட ஒரு தாய், மாண்புமிக்க அறிஞர்களான மக்களைப் பெற்றெடுத்தல் அதினினும் அரிது. நல்ல குலத்துப் பெண்களென்றால் அவர்களின் இயல்பு கற்பு ஒன்றுதான். அந்த நலந்தரும் கற்பினைக் காப்பதற்காகத்தான் வீட்டில் பூட்டி வைத்துக் கொடுமை செய்கிறோம்; அவர்களுக்குக் கல்வியும் அறிவும் மறுக்கப்படுகிறது என்று சொல்வது பொருந்தாது. பொருந்தாதது மட்டுமன்றித் தீமையையும் வளர்க்கும். இப்படியாகப் புதுமைப் பெண் கூறும் வியப்புக்களைக் கேளுங்கள். [பாரதி யாருடைய காலத்தில் பெண்களை வீட்டிலே பூட்டி வைத்து அடிமைகளிலும் கொடுமையாக நடத்தி, வாழ்வில் ஒரு சுதந்திரமும் இல்லாமல் செய்து வைத்திருந்தார்கள். அப்படி வைத்திருந்தவர்களுக்குப் பாரதி யாரின் புதுமைக் கருத்துக்கள் வியப்பாகத்தானே இருந்திருக்கும். அடுத்த பாடல்களில் அவரே சமாதானமும் கூறுவதை உற்று நோக்குக.] (5)

புதுமைப் பெண்ணை இவள் சொல்வதும் செய்வதும் பொய் மலிந்த கலியுகத்துக்குப் புதியவைதாம். நான்கு வேதங்களிலும் கூறிய ஒழுக்கமுறைப்படி வாழ்ந்த பண்டைக் காலத்தில் இவையெல்லாம் பொதுவான வழக்கமாகவேயிருந்தன. உண்மைப் பொருளை ஆராய்ந்த தவத்தான் மிக்க பெரியோர் களுடன் சமானமாக வீற்றிருந்து, இந்த மதுரமொழி

பேசும் மங்கையரும் முன்னாளில் வேதங்களின் உட்பொருளை ஆராய்ந்திருக்கிறார்கள். அந்த வழக்கமும் ஒழுக்கமும் மாறிப்போனதாலன் ரே இப்படியான கேடு நம் காலத்தில் விளைந்திருக்கின்றது. (6)

“நெஞ்சிலே வஞ்சனை இல்லையாதலால் நிமிர்ந்த நன்னடையும், நேரான பார்வையும், யார்க்கும் அஞ்சாத ஒழுக்கமும், நிறைந்த ஞானத்தினால் உண்டான பூரிப்புமாகிய இவையெல்லாம் இருப்பதனாலே செந் நெறியுள்ள பெண்கள் ஒழுக்கந் தவறமாட்டார்கள். [‘கன் எனும் பூசல் அப்பு நெறியின் புறம் சௌர் என்று கம்பன் கூறியதையும் ஈண்டு நோக்குக.] பெரிய இருளாகிய அறியாமையில் அமிழ்ந்தி அவலப் பட்டுக் கல்வியின்றி ஞானமின்றி வாழும் இருண்ட வாழ்வை இகழ்ந்து, தூவெனத் தள்ளிவிடுதலே பெண்ணினுக்கு அறம்.” உதய கன்னியாக ஒளிரும் புதுமைப் பெண் கூறுவதைக் கேட்டாரோ? (7)

உலக வியவகாரங்களில் ஈடுபடுதலின்றிப் புற்றி னுள் பதுங்கி வாழ்வதுபோல் இருளில் மயங்கிக் கிடக் காலம் பெண்களும் வீரராய்த் திகழலாம் வாழ்க்கையிலே இன்று புதுப்புது விதமாக அமைந்துள்ள வசதி களின் நுட்பங்களை அவர்களால் ஆராய்ந்தறிய முடியும். விஞ்ஞானங்கள் கலைகள் என்றின்ன பலவாகப் பல தேசங்களிலும் காணப்படும் நூல்களையெல்லாம் கற்றுத் தேற நம் பாரதப் பெண் தயங்கமாட்டாள். அறிவுத் துறைகளால் உயர்ந்தன எனப் போற்றப்படும் நானு திசையிலுள்ள தேயங்களுக்கும் நம் ‘திலகவானுதலார்’ சென்று ஆங்காங்கு காணப்படும் புதுமைகளைக் கற்றுக்கொண்டு வந்து நம் பாரத நாடு சீர்பெற்றேங்க உழைப்பார்கள். (பிற நாடுகளுக்குச்

செல்வதால் அந்நாடுகளில் காணும் தேவையற்ற
நாகரிகங்களைக் கற்றுக் கொள்ளாமல் நம் பாரதப்
பண்புக்கு ஏற்றவற்றை மட்டுமே கொண்டு வருவார்
கள் என்பதைத் ‘திலக வாள் நுதல்’ என்ற சொல்
விளங்க வைக்கிறது.) (8)

இந்தப் புதுமைப் பெண் பல்விதமான சாத்திரங்
களைக் கற்பாள்; வாழ்க்கை வசதிகள் பலவற்றை
நூதனமான முறையில் செய்வாள்; பழைய மூடக்
கட்டுப்பாடுகளை யெல்லாம் அழிப்பாள்; மனிதர்
செயல்களைக் காத்து அறத்தின் வழியிலே ஒழுகச்
செய்து தேவர்களும் மகிழும்படி செய்வாள்; ஆன்
மக்கள் எல்லாம் தம்மைக் கௌரவமாக நடத்திப்
பெருமை கொள்ளும்படி உலகிலே பெருமையுடன்
வாழ்வாள். உலகத்தீரே புதுமைப் பெண்ணின்
உயர்ந்த லக்ஷியங்களைக் கேட்டாரோ? (9)

பெண்ணு இவள்? இந்த உலகினையே மாற்றிப்
புதுமை பெறச் செய்து மனித வர்க்கத்தையே தேவர்
களாக்க ஆற்றலுடன் தோன்றியுள்ள அன்னை பரா
சக்தியன்றே இப்புதுமைப் பெண்! உலக மாதாவே
தான் கொண்ட கருணையின் மிகுதியால் நம் பாரத
தேசம் உய்யவேண்டும், விடுதலை கெட்டு மயங்கிய
நம் பாரத மக்களைத் தேற்றி உண்மைகளைத்
தெருப்பவேண்டும் என்று இப்படிப் புதிய கன்
னிகையாகத் தோன்றியுள்ளாள். இவளை வணங்
குவோம்! ஜய ஜய போற்றி! இப்புதுமைப் பெண்
னின் அறிவொளி பல்லாண்டு பல்லாண்டாக நம்
நாட்டில் வாழுவேண்டும்! (10)

தொழில்

இரும்பைக் காய்ச்சி உருக்கிடு வீரே
யந்தி ரங்கள் வருத்திடு வீரே!
கரும்பைச் சாறு பிழிந்திடு வீரே!
கடலில் மூழ்கிநன் முத்தெடுப் பீரே
அரும்பும் வேர்வை உதிர்த்துப் புவிமேல்
ஆயிரந் தொழில் செய்திடு வீரே!
பெரும்பு கழ்துமக் கேயிசைக் கின்றேன்
பிரம் தேவன் கலையிங்கு நீரே!

மண்ணெணடுத்துக் குடங்கள்செய் வீரே!
மரத்தை வெட்டி மனைசெய்கு வீரே!
உண்ணாக் காய்களி தந்திடு வீரே!
உழுது நன்செய்ப் பயிரிடு வீரே!
எண்ணெய், பால்நெய் கொணர்ந்திடு வீரே!
இழையை நூற்றுநல் ஸாடைசெய் வீரே!
விண்ணி னின்றெறை வானவர் காப்பார்!

மேவிப் பார்மிசைக் காப்பவர் நீரே!

பாட்டும் செய்யுனும் கோத்திடு வீரே!
பாரத நாட்டியக் கூத்திடு வீரே!
காட்டும் வையைப் பொருள்களின் உண்மை
கண்டு சாத்திரம் சேர்த்திடு வீரே!
நாட்டி லேயறும் கூட்டி வைப்பீரே!
நாடும் இன்பங்கள் ஊட்டிவைப் பீரே!
தேட்ட மின்றி வழியெதிர் காணும்
தெய்வ மாக விளங்குவிர் நீரே!

வகுத்தல் : இயற்றுதல். பிரமதேவன் கலை : படைப்
புத் தொழில்.

இழை : நால் இழை. விண் நின்று : ஆகாயத்திலிருந்த
படியே. பார்மிசை : பூமியிலே.

சாத்திரம் சேர்த்திடுவீர் : சாத்திரங்களை உண்டாக்குவீர்.
தேட்டம் : தேடுதல். விழி எதிர் : கணமுன்னே,

தொழில்

பாரதியார் தொழிலையும் தொழில்செய்பவரை யுமே என்றும் உயர்த்திக் கூறுவார். எங்கெல்லாம் தொழிலைப் பற்றிச் சொல்லமுடியுமோ அங்கெல்லாம் சொல்லி வைத்திருக்கிறார். சிறு தொழிலாயினுமென் பெருந் தொழிலாயினுமென்? பாரதியார்க்கு எல்லாம் பெருமையான தொழில்களே. அதைத் தாழ்த்தியும் இதை உயர்த்தியும் பேசுமாட்டார். இரண்டையுப் சரிசமானமாகவே மதித்துப் போற்றுவார். இரண்டும் நாட்டின் வளர்ச்சிக்கு இன்றியமையாதன. முன்னர்ப் பாரத தேசம் என்ற பகுதியில் 8 முதல் 12 வரையுள்ள செய்யுள்களில் பாரதியார் தொழில்களைம் பற்றிச் சொன்னவற்றை உற்று நோக்குக. நமது பாரத நாட்டிலே வேண்டிய மூலப் பொருள்கள் ஏராளமாகக் கிடைக்கும். அவற்றையெல்லாம் நாம் பயன்படுத்தி உற்பத்திப் பொருளாக்கி உலக நாடுகளுடன் நமது நாடும் முன்னணியில் திகழுவேண்டுமென்ற தனியாத ஆவல் நாடு அடிமைப்பட்டுக் கிடந்த அன்று வாழ்ந்த பாரதியாரிடம் காணப்பட்டதை உற்று நோக்கும்போது நம் உள்ளத்திலேற்படும் எழுச்சி சொல்லத் தரமில்லை. அவர் தெய்வ வாக்குப்போலச் சொன்னதெல்லாம் இன்று நம் பாரதத்தில் உருவங் கொண்டு நம் கண்முன்னே தோன்றி நிற்கின்றன!

பெரும்பெரும் உருக்கு ஆலைகளை உண்டாக்கி வேண்டிய யந்திரங்களைச் செய்யுங்கள் கரும்பைச் சாறு பிழிந்து சீனி சர்க்கரை செய்யும் பெரிய ஆலை

களை உண்டாக்குங்கள். (நாற்பது கோடி மக்களுக்கும் சீனி வேண்டுமல்லவா?) தரையைக் குடைந்து சரங்கப் பொருட்களை மட்டும் பெறுவதோடமையாது கடவிலும் மூழ்கியுத்துக்களை யெடுத்து நாட்டின் பொருளாதாரத்தைப் பெருக்குங்கள். வியர்வை சிந்தப்பாடுபட்டு ஆயிரம் தொழிலைச் செய்யுங்கள். இப்படிச் செய்யும் உங்களைப் பிரமதேவனுடைய பிரதிநிதிகள் என்றுதான் நான் புகழுவேன்! (1)

மன்னை வெட்டி வெறும் பாளை சட்டி வளைவதோடு நின்றுவிடாதீர். பிற நாடுகளில் மன்னினால் கண்ணேடி ‘பீங்கான் கோப்பை’ முதலிய கலங்கள் செய்கிறார்கள். அதுபோல நம் நாட்டிலும் செய்யுங்கள். மரத்தை வெட்டுங்கள். பலபல உபகரணங்களைச் செய்யுங்கள். (மரம் வெட்டுதல் பெருந் தொழிலாக உலக நாடுகளில் நடைபெறுவதை அறியுங்கள்.) நம் நாட்டு மக்களுக்கு வேண்டிய காய் கனிகளையும் நெல் கோதுமை முதலியவற்றையும் பெருமளவில் பயிர் செய்து கொடுத்து உதவுங்கள். பசுக்களை வளர்த்துப் பாலும் நெய்யும் பெருக்குங்கள். (அந்திய நாடுகளிலிருந்து வரும் ‘புட்டிப்’ பாலை மட்டும் நம்பியிருக்காதீர்கள்.) ஆலைகளை நிறுவுங்கள்; அவற்றில் பல சீலைகளை நெசவு செய்யுங்கள். (அமெரிக்கா போன்ற பிற நாட்டவரும் பாரத நாட்டுத் துணிகளை விரும்பி வாங்கும் அளவுக்கு நமது ஆடைகளின் தரம் உயரவேண்டும்) மனம் வைத்து நாம் பாடுபட்டால் நம்மைத் தேவர்களும் காப்பார். பூமியிலே மனிதவர்க்கத்தைக் காக்கும் தேவர்கள் தொழிலாளரான நீவிரன்ரே! (2)

பாட்டும் கூத்தும் பரத நாட்டியமும் நம் பண்டைப் பெரும் செலவைக் கலைகளன்றே இவைபோலவுலகில் கானும் இயற்கைப் பொருளின் தன்மை வைனாம் நுண்மானுமை புலத்தற் கண்டு புதிய புதிய சாத்திரங்களை இயற்றுக்கள் (காளித மேதை ராமானுஜம், சர் சி வி ராமன், சுதீசுசந்திர போஸ் முதலிய பெரியார்கள் உலகினுக்களித்த சாத்திரங்கள் பல) நாட்டிலே பஞ்சத்தை விரட்டி அறம் ஒக்கச் செய்யுங்கள் மக்கள் வாழ்விலே தேடும் இன்பங்களை ஊட்டி வையுங்கள் தேடாமலே எந்து அருள் செய்யும் தெய்வமாக நீர் மதிக்கப்படுவீர்! (3)

தமிழ்த் தாய்

தன் மக்களைப் புதிய சாத்திரம் வேண்டுதல்
(தாயுமானவர் ஆண்தக்களிப்புச் சங்கம்)

ஆதிசிவன் பெற்றுவிட்டான் - என்னை
அரிய மைந்தன் அத்தியன் என்றேர்
வேதியன் என்டு மக்கந்தே - நிறை
மேவும் இலக்கணஞ் செய்து கொடுத்தான். 1

முன்று குத்தமிழ் மன்னர் - என்னை
முண்டநல் லன்பொடு நித்தம் வளர்த்தார்;
ஆன்ற மொழிகளி னுள்ளே - உயர்
அரியத் திற்கு நிழென வாழ்ந்தேன். 2

தமிழ்த் தாய்

கள்ளையும் தீயையும் சேர்த்து - நல்ல
காற்றையும் வான வெளியையும் சேர்த்துத்
தெள்ளு தமிழ்ப்புல வோர்கள் - பல
தீஞ்சுவைக் காவியம் செய்து கொடுத்தார். 3

சாத்திரங் கள்பல தந்தார் - இந்தத்
தாரனி யெங்கும் புழுந்திட வாழ்ந்தேன்.
நேத்திரங் கெட்டவன் ஓலன் - தன்முன்
நேர்ந்த தனைத்தும் துடைத்து முடிப்பான். 4

நன்றென்றுந் தீதென்றும் புரான் - முன்பு
நாடும் பொருள்கள் அஜைத்தையும் வாரிச்
சென்றிடுங் காட்டுவெள் எம்போல் - வையச்
சேர்க்கை யனைத்தையுங் கொன்று நடப்பான். 5

கன்னிப் பருவத்தில் அந்நாள் - என்றன்
காதில் விழுந்த திசைமொழி யெல்லாம்
என்னென்ன வோபெய ருண்டு - பின்னர்
யாவும் அழிவுற் றிறந்தன கண்மர் ! 6

தந்தை அருள்வளி யாலும் - முன்பு
சான்ற புலவர் தவவளி யாலும்
இந்தக் கணமட்டும் ஓலன் - என்னை
ஏற்றிடுப் பார்க்கவும் அஞ்சி யிருந்தான். 7

இன்றெரு சொல்லினைக் கேட்டேன் - இனி
ஏது செய்வேன்? என தாருயிர் மக்காள்!
கொன் றிடல் போலொரு வார்த்தை - இங்கு
கூறுத் தகாதவன் கூறினன் கண்மர் ! 8

“ புத்தம் புதிய கலை - பஞ்ச
பூதச் செயல்களின் நுட்பங்கள் கூறும் ;
மெத்த வளருது மேற்கே - அந்த
மேன்மைக் கலைகள் தமிழ்நில் இல்லை. 9

சொல்லவும் கூடுவ தில்லை - அவை
சொல்லுந் திறமை தமிழ்மொழிக் கில்லை;
மெல்லத் தமிழினிச் சாகும் - அந்த
மேற்கு மொழிகள் புவியிசை யோங்கும்"

10

எனறந்தப் பேதை உரைத்தான் - ஆ !
இந்த வசையெனக் கெய்திட லாமோ ?
சென்றிடு வீர் எட்டுத் திக்கும் - கலைச்
செல்வங்கள் யாவுங் கொணர்ந்திங்கு சேர்ப்பீர் !

11

தந்தை அருள்வலி யாலும் - இன்று
சார்ந்த புலவர் தவவலி யாலும்,
இந்தப் பெரும்பழி தீரும் - புகழ்
ஏறிப் புவியிசை என்றும் இருப்பேன்.

12

ஆரிய மைந்தன் : ஆரிய வழித் தோன்றல்; மக்களுள் சிறந்தவன் எனினும் ஆம். மூன்று குலத் தமிழ் மன்னர் : சேர சோழ பாண்டியர் என்ற மூப்பெரும் வேந்தர் குடிகள். ஆன்ற மொழிகள் : நிறைந்த மொழிகள். ஆரியம் : வட மொழியாகிய சமஸ்கிருதம். கன் : தேன். தென்னுதமிழ் : ஆராய்ந்து சொல்லும் தமிழ். நெந்திரம் : கன். வையச் சேர்க்கை : பூமியில் காணும் செல்வம். கன்னிப்பருவம் : பொலிவுடன் இருந்த காலம். திசை மொழி : அயல் நாட்டு மொழிகள். தந்தை : சிவன். சான்ற புலவர் : உயர் ஞான கள் நிறைந்த புலவர்கள். பேதை : அறிவிலி. வசை : இழிவு. எய்திடல் : சேருதல்.

தமிழ்த் தாய்

புதிய விஞ்ஞான சாத்திரங்களையும் மேல் நாட்டுக் கலைகளையும் தமிழில் சொல்லமுடியாது எழுதமுடியாது என்று இப்பொழுதும் பலர் சொல்லி வருகிறார்கள். அவர்களைக் கண்டுதான் பாரதியார் ‘தமிழ்த் தாய்’

என்ற இப்பாடலை அமைத்திருக்கிறார். ஆதி மொழியா யிருந்த தமிழ் இன்றும் இளமை குன்றுதிருக்கின்றது. எத்தனையோ மொழிகள் உலகில் தோன்றி மறைந்து விட்டன. நந்தமிழோ தன்மணம் குன்றுது இன்றும் வாழ்கின்றது. ஆகையினால் உலகில் உள்ள எல்லா விதமான சாத்திரங்களும் தமிழ் மொழியிலும் இருக்க வேண்டும். அவற்றைத் தமிழில் சொல்லமுடியா தென்ற இழிவினைத் துடைக்கத் தமிழ் மக்கள் முன் வரவேண்டும் என்று உணர்ச்சியூட்டுகிறார் பாரதியார். தமிழ் மகளே தன் மக்களைப் பார்த்துப் பேசுவது போல அமைந்துள்ளது பாடல்.

ஆதிசிவன் என்னைப் பெற்று இத்தரணி மீது விட்டிருந்தான். அகத்தியன் என்ற தவமுனிவன் என் அழகைக் கண்டு மகிழ்ந்து எனக்கு நிறைவு தரும் இலக்கணத்தைச் செய்து தந்தான். (1)

சேர சோழ பாண்டியர் என்ற முடிமன்னர் மூவரும் என்னை ஏந்தி வளர்த்தனர். அவர்கள் என் மீது கொண்ட தணியாத அன்பினால் நாளொரு மேனியும் பொழுதொரு வண்ணமுமாக நான் வளர்ந்தேன். அந்த ஆதி நாளில் ஆரியம் என்ற வட மொழிக்கு நிகராக நான் தென் நாட்டில் வளர்ந்தேன். (2)

மதுவோ தீயோ காற்றே வானவெளியோ என்று உள்ளத்தை அள்ளும் தீஞ்சுவைக் காவியங்களைச் செய்து என்னை மேலும் மேலும் அழுகு செய் தார்கள் தமிழ்ப் புலவர்கள். (3)

இலக்கியங்கள் மாத்திரமா? பலவிதமான சாத்திரங்களைக்கூட இயற்றி என்னை உயர்வாக வைத்திருந்தார்கள். அதனால் இப்புவலகம் முழுவதும் என்னைப் போற்றிப் புக்கிந்தது நானும் பெருமையோடு வாழ்ந்தேன் ஆனால் அந்தோ! அந்தக் காலன்தான் கண் கெட்டவன்றே? தன்முனனே எது வாழ்கிறதோ அதை துடைத்து ஒழிப்பதுதானே அவன் வேலை. (4)

இது நல்லது, இது தீயது என்று பார்கும் வழக்கந்தான் அவனிடமில்லையே. பாய்ந்து வரும் காட்டாற்று வெள்ளாம் போலத் தன் வழியில் எது எதிர்ப்பட்டாலும் அதனை வாரிச் சுருட்டி அள்ளிக்கொண்டு, பூமியின் செல்வமனைத்தையும் கொன்று குவித்துவிட்டுப் போய்விடுகிறுன். (5)

பண்டு, என் கண்ணிப் பருவத்திலே, நான் கேள்விப்பட்ட திசை மொழிகள் பலப்பல. அந்த அயல் நாட்டு மொழிகளுக்கு என்னென்னவோ பெயர்கள் சொன்னார்கள். அவை யாவும், (எனக்கு நிகராக வாழ்ந்த ஆரியம் தானும்), அழிந்தொழிந்து மாண்டு போயின. (6)

என் தந்தை அருளின் திறத்தாலும் முன்னைக்காலத்திலிருந்த அறிவுத்துறை போகிய புலவர்கள் செய்த தவ வலியாலும் இந்தக் கணம் வரையில் அந்தக் கூற்றுவன் என்னை ஏறிட்டுப் பார்க்கத் தானும் அஞ்சி இருந்தான். நானும் சிறப்புடனே வாழ்ந்தேன். (7)

ஆனால் இன்று ஒரு சொல் என் காதில் விழுந்தது. அது கேட்ட நேரமே என் உயிர் பிரிந்துவிடும் போல் இருக்கிறது. என் ஆருயிர் மக்களே! இனி நான் எது செய்வேன். சொல்லத் தகாதவன் ஒரு வன் அன்றே அவ்வார்த்தையைக் கூறிவிட்டான்; பாவி! (8)

“புதியதாகத் தோன்றியுள்ள கலைகள் பல பஞ்சபூதச் செயல்களின் நுட்பங்களைக் கூறுகின்றன. (பெளதிகம், விஞ்ஞானம், ரசாயனம்) முதலிய அந்தக் கலைகள் மேல் நாடுகளிலே பல்கிப் பெருகி வளருகின்றன. இந்த மேன்மையான கலைகள் தமிழ் மொழியில் இல்லை. (9)

“தமிழில் அப்படியான கலைஞரங்களைச் சொல்லவும் முடிவதில்லை; சொல்லும் திறமைதானும் தமிழ் மொழிக்குக் கிடையாது. (மேல்நாட்டு மொழி களைப் போல—முக்கியமாக ஆங்கிலத்தைப் போல—திறமை, அமைதி, சொற் சிக்கனம் முதலியன் தமிழ் மொழியில் இல்லை.) அந்தக் கலைகளை உடைய மேல்நாட்டு மொழிகள்தாம் இனி உலகில் ஒங்கி வளரும். தமிழ் மெல்ல மெல்ல இனிச் சாகவேண்டியது தான்.” (10)

ஆ! இப்படியல்லவா அந்த அறிவில்லாத பதி தன் கூறினேன். இந்த வசை எனக்கு ஏற்படலாமா? மக்களே, எட்டுத் திக்கும் செல்லுங்கள். ஆங்காங்கு காணப்படும் செல்வங்கள் எல்லாவற்றையும் இங்கே கொண்டுவந்து குவியுங்கள்! (11)

என் தந்தையின் அருள்வலிமை இன்றும் குன்று
திருக்கின்றது புதியன் என்று சொல்லப்படும்
விஞ்ஞானம் முதலிய கலைகளில் உங்களிற் பலர்
வல்லுநராக இருக்கிறீர்கள். உங்கள் தவ வலியும்
எனக்கு உண்டு. நீங்கள் முயற்சி செய்தால் இந்தப்
பெரும்பழி தீரும். நானும் (என் மக்களாகிய உங்கள்
தளராத முயற்சியின் பயனும்) புகழ்பெற்று மீண்டும்
பூமியில் தலை நியிர்ந்து வாழ்வேன்.

(12)

தமிழ்

யாமறிந்த மொழிகளிலே தமிழ்மொழிபோல்
இனிதாவ தெங்கும் காணேம்;
பாமர ராய், விலங்குகளாய், உலகஜைத்தும்
இகழ்ச்சிசொல்ப் பான்மை கெட்டு,
நாமது தமிழரெனக் கொண்டிங்கு
வாழ்ந்திடுதல் நன்றே? சொல்லீர்!
தேமதுரத் தமிழோசை உலகமெலாம்
பரவும்வகை செய்தல் வேண்டும்.

1

யாமறிந்த புலவரிலே கம்பனைப்போல்
வள்ளுவர்போல், இளங்கோவைப்போல்,
பூமிதனில் யாங்கனுமே பிறந்ததிலை;
உண்மை, வெறும் புகழ்ச்சி யில்லை;
ஊழையராய்ச் செவிடர்களாய்க் குருடர்களாய்
வாழ்கின்றோம்; ஓருசொற் கேளீர்!
சேமுற வேண்டுமெனில் தெருவெல்லாம்
தமிழ்முழக்கம் செழிக்கச் செய்வீர்!

2

பிறநாட்டு நல்லறிஞர் சாத்திரங்கள்
தமிழ்மொழியிற் பெயர்த்தல் வேண்டும்;
இறவாத புகழுடைய புதுநால்கள்
தமிழ்மொழியில் இயற்றல் வேண்டும்;
மறைவாக நமக்குள்ளே பழங்கதைகள்
சொல்வதிலோர் மகிழை இல்லை;
திறமான புலமையெனில் வெளிநாட்டோர்
அதைவணக்கஞ் செய்தல் வேண்டும்.

3

உள்ளத்தில் உண்மையொளி யுண்டாயின்
வாக்கினிலே ஒளியுண் டாகும்;
வெள்ளத்தின் பெருக்கைப்போல் கலைப்பெருக்கும்
கவிப்பெருக்கும் மேவு மாயின்,
பன்ளத்தில் வீழ்ந்திருக்கும் குருடெல்லாம்
விழிபெற்றுப் பதவி கொள்வார்;
தெள்ளுற்ற தமிழ்முதின் சுவைகண்டார்
இங்கமர் சிறப்புக் கண்டார்.

4

பாமரர் : கல்வியறிவு குறைந்தவர். விவங்குகளாய் :
பகுத்தறிவிருந்தும் அதனை உபயோகியாமல் மிருகங்களாய்.
பான்மை : (மனிதத்) தன்மை. தேமதுரம் : தேன் போல
இனிமையான. யாங்கனும் : எவ்விடத்தும். சேமம் :
கேஷம் என்ற வடசொல்லின் திரிபு. தெள்ளுற்ற தமிழ் :
ஆராய்ந்து தெரிக்கு சொல்லப்படும் தமிழ். இங்கு அமரர்
சிறப்பு ; பூமியிலேயே தேவர்களாய்ப் புகழப்படும் பெருஞ்
சிறப்பு.

தமிழ்

நம் தமிழ் மொழி முன்பு பெருமையுடன் இருந்
தது. இலக்கியங்களும் கலைகளும் நம் மொழியில்
மிகுதியாயிருந்தன. அந்தப் பழம் பெருமையை மட்டும்
நமக்குள்ளே கூறிக்கொண்டு வாளாவிருப்பது,

தமிழ் மகனுக் கழிகில்லை. அவன் புதுப்புதுக் கீலகளை இயற்றவேண்டும். உலகம் நம்மை மதித்துப் புகழ் வேண்டும் என்று பாரதியார் இப்பாடல்களில் நமக் கறிவுறுத்துகிறார்.

உலகிற் பல பாலைகளை நாம் அறிந்திருக்கின்றோம். ஆனால் அவை எல்லாவற்றிலும் தமிழ் மொழி போல இனிமையானதை எங்கும் கண்டதில்லை இவ்வாறு சிறந்த மொழியை நாம் பேசுபவராயிருந்தும் இன்றைக்கு நம் நிலை என்ன மற்ற நாட்டவரோடு நம்மை ஒப்பிடும்பேது நாம் கல்வியறி வில் குறைந்த வர்களேயன்றே? நாகரிகத்தில் மற்ற நாடுகள் மேம்பாடுற்று வளர்ச்சியடைய நாம் மட்டும் மிருகங்கள் போல இகழ்ச்சியடைகிறோம் உயர்ந்த பண்புகள் தாழும் எம்மிடம் அருகிவிட்டன. பெயரளவில் மாத்திரம் தமிழர் என்று வாழ்ந்தால் போதுமா? நம் தேன் போலும் மதுரமான தமிழின் ஓசை உலகெல்லாம் பரவும்படியாக நாம் முயற்சி செய்யவேண்டாமா? (1)

உலகில் எத்தனையோ புலவர்களைப் பற்றி அறி வோம் ஆயினும் நமது கம்பன், வள்ளுவன், இளங்கோ என்பவர்களைப் போல உள்ளூரியால் சிறந்து. மனிதகுலத்தை உபர்விக்கும் நூல்களை இயற்றியளித்த புலவர்களை இந்தப் பூமியில் எங்கும் கண்டதில்லை இது உண்மை. வெறும் புகழ்ச்சிக் காகச் சொல்லப்படும் வார்த்தைகள் அல்ல. நம் மிடையே இருந்த புலவர்களைப் பற்றியும் அவர்கள் இயற்றி உலகினுக்கே அளித்த நூல்களைப் பற்றியும் நமது மொழியின் பெருமையைப் பற்றியும் நாம் ஆறிந்தும் பேசாமல் உண்மையாய் இருக்கிறோம்;

அவற்றைக் கேட்டும் கேளாதவர்களூடு மிருக்கிறோம்; கண்டும் காணுதவர்களாய் வாழ்கிறோம். இதுவும் ஒரு வாழ்வா? நான் கூறுவேண் கேளங்கள்! நமது நாடும் நாழும் இன்பமுற வேண்டில் - பெருமையடைய வேண்டினால் - தெருவெல்லாம் தமிழின் ஒளி பெருகச் செய்யுங்கள்! (2)

பிற நாட்டிலே உள்ள நல்லறிஞர்களின் சாத்திரங்களைத் தமிழில் மொழி பெயர்க்கவேண்டும். அழிவில்லாத புகழுடைய பல புது நூல்களை நாம் தமிழ் மொழியில் இயற்றல் வேண்டும். இதனைச் செய்யாமல்விட்டு நாக்குள்ளே மட்டும் மற்றவர் அறியாத வாறு நம் பழும் பெருமையைப் பேசிக் கொண்டிருப்பதில் ஒரு சிறப்பும் இல்லை. உண்மையான புலமையென்றால் வெளி நாட்டவர்களும் அதனை வணங்குவரன்றே? (3)

நம உள்ளத்தில் உண்மையான ஒளி ஏற்படுமானால் நம வாக்கும் ஒளிபெறும். (உண்மை ஞானம் நம உள்ளத்தில் தோன்றினால் அதனைச் சொவதற்குரிய மொழியும் தானாகவே வாக்கில் உதிக்கும்.) ஆற்றிலே புதுவெள்ளம் பரவுவதுபோல நம் நாட்டில் கலைகளும் கவிகளும் ஞான நூல்களும் பெருகுமானால் பதவி இழந்த நாம் மீண்டும் தமிழரென்று தலை நிமிர்ந்து வாழுமான்றே படுகுழியில் வீழ்ந்திருக்கும் குருடர் போன்ற நமக்கு விழிப்பு உண்டாகிச் சிறப்புற்றிருங்குவோ மன்றே? தமிழிழை நன்கு ஆராய்ந்து அதன் இயல்பினையும் சிறப்பினையும் கண்டவர் இப்பூமியிலேயே தேவர்களாகிச் மேன்மை பெறுதல் திண்ணைம். (4)

முன்று காதல்

முதலாவது — சரஸ்வதி காதல்

[ராகம்-சரஸ்வதி மனைஹரி]

[தாளம்-திஸ்ர ஏசம்

பின்னோப் பிராயத்திலே—அவள்

பெண்மையைக் கண்டு மயங்கிவிட் டேனங்கு
பள்ளிப் படிப்பினிலே—மதி

பற்றிட வில்லை யெனிலுந் தனிப்பட
வெள்ளோ மஸர்ஜோமேல்—அவள்

வீணாயுங் கையும் விரிந்த முகமலர்
விளங்கும் பொருளமுதும்—கண் டேன்.

வெள்ளோ மனது பறிகொடுத் தேன், அம்மா!

1

ஆடி வருகையிலே—அவள்

அங்கொரு வீதி முனையில் நிற்பாள்; கையில்
ஏடு தரித்திருப்பாள்—அதில்

இங்கித மாகப் பதம்படிப் பாள், அதை
நாடி யருகலோந்தால்—பல

ஞானங்கள் சொல்லி இனிமை செய்வாள்; “இன்று
கூடி மகிழ்வு” மென்றால்—விழிக்

கோணத்தி லேநகை காட்டிச்செல்வாள், அம்மா!

2

ஆற்றங் கரைதனிலே—தனி

யான்தோர் மண்டப மீதினிலே, தென்றற்

காற்றை நுகர்ந்திருந்தேன்—அங்கு

கன்னிக் கவிதை கொணர்ந்து தந்தாள்; அதை

ஏற்று மனமகிழ்ந்தே—“அடி

என்னே டினாங்கி மனம்புரி வாய்” என்று

போற்றிய போதினிலே—இளாம்

புன்னகை பூத்து மறைந்துவிட்டாள், அம்மா!

3

முன்று காதல்,

சித்தந் தளர்ந்ததுண்டோ?—கலைத்
தேவியின் மீது விருப்பம் வளர்ந்தொரு

பித்துப் பிடித்ததுபோல்—பகற்

பேச்சும் இரவிற் கனவும் அவனிடை

வைத்த நினைவை யல்லால்—பிற

வாஞ்சையுண்டோ? வய தங்கன மேயிரு

பந்திரண் டாமளாவும்—வெள்ளோப்

பண்மகள் காதலைப் பற்றிநின்றேன், அம்மா!

4

இரண்டாவது லக்ஷ்மி காதல்

[ராகம்-ஸ்ரீராகம்]

[தாளம்-திஸ்ர ஏகம்

இந்த நிலையினிலே—அங்கோர்

இன்பப் பொழிலினிடையினில் வேறேரு
சுந்தரி வந்து நின்றாள்—அவள்

சோதி முகத்தின் அழகினைக் கண்டென்றன்
சிந்தை திறைகொடுத்தேன்—அவள்

செந்திரு வென்று பெயர்சொல்லி னள்; மற்றும்
அந்தத் தின முதலா—நெஞ்சம்

ஆரத் தழுவிட வேண்டுகின் றேன், அம்மா!

5

புன்னகை செய்திடுவாள்—அற்றைப்

போது முழுதும் மகிழ்ந்திருப்பேன்; சற்றைன்
முன்னின்று பார்த்திடுவாள்—அந்த

மோகத்தி லேதலை சுற்றிடுங் காண்; பின்னர்
என்ன பிழைக்கள் கண்டோ—அவள்

என்னோப் புறக்கணித் தேகிடுவாள்; அங்கு
சின்னமும் பின்னமுமா—மனஞ்

சிந்தியுளமிக நொந்திடு வேன், அம்மா!

6

காட்டு வழிகளிலே—மலைக்

காட்சி யிலே, புனல் வீழ்ச்சியிலே, பல

நாட்டுப் புறங்களிலே, நகர்

நன்னு சிலசுடர் மாடத்தி லே, சில

வேட்டுவர் சார்பினிலே—சில

வீர ரிதத்திலும் வேந்த ரிதத்திலும்,

மீட்டு மவன்வருவாள்—கண்ட

விந்தைய்லேயின்ப மேற்கொண்டு போம், அம்மா ! 7

மூன்றுவது — காளி காதல்

ராகம் - புன்னுகவராளி]

[காளம் - திஸ்ர ஏக்ம்

பின்னேர் இராவினிலே—கரும்

பெண்மை யழகொன்று வந்தது கண்முன்பு ;

கண்ணி வடிவமென்றே — களி

கண்டு சுற்றேயரு கிற்சென்று பார்க்கையில்

அன்னை வடிவமடா!—இவள்

ஆதி பராசக்தி தேவி யடா!—இவள்

இன்னருள் வேண்டுமடா!—பின்னர்

யாவு மூலகில் வசப்பட்டுப் போமடா !

8

செல்வங்கள் பொங்கிவரும்;—நல்ல

தெள்ளாறி வெய்தி நலம்பல சார்ந்திடும்;

அல்லும் பகலுமிங்கே—இன்வ

அத்தனை கோடிப் பொருளினுள்ளே நின்று

வில்லை யசைப்பவளை—இந்த

வேலை யளைத்தையும் செய்யும் விளைச்சியைத்

தொல்லை தவிர்ப்பவளை—நித்தம்

தோத்திரம் பாடித் தொழுதிடு வோமடா !

9

பெண்மை : அழகாம் தன்மை. மதி பற்றிடவில்லை :
புத்தி செல்லவில்லை. விள்ளும் : சொல்லாமற் சொல்லி விளங்க
வக்கும். வெள்ளை மனது : களங்கமில்லாத பிஞ்ச உள்ளம்.

இங்கிதமாக : இசைவாக. (மனம் விரும்பும் வகையில்)
விழிக்கோணம் : கடைக்கண் பார்வை.

நுகர்ந்து : அநுபவித்து. கண்ணிக்கவிதை : புதுப்பாடல்.

இணங்கி : மனம் பொருந்தி. போற்றிய : வெண்டிக்கொண்டு

மூன்று காதல்

49

சித்தம் தளர்ந்தது : மனம் கலங்கியது. வாஞ்சை :
ஆசை. வெள்ளைப் பண்மகள் : பரிசத்தமான இசைமயமாகிய
கலைமகள் :

சுந்தரி : அழகுமிகுந்தவள். சோதி : ஜோதி என்னும்
வட்சொல் திரிபு, ஒளி. திறை கொடுத்தேன் : காணிக்கை
யாகை கொடுத்தேன். செந்திரு : செம்மையான செல்வி.
ஆரா : அன்பு மிகுதியாக.

அற்றைப் பொழுது : அன்று பகல் பொழுது. ஏக்கிடு
வாள் : போய்விடுவாள். நெந்திடுவேன் : அழுங்கிப்போ
வேன்.

நகர் நண்ணு சில சுடர் மாடத்திலே : நகரத்தைச்
சேர்ந்த சில பிரகாசமான மாடிகளிலே. வேட்டுவர் சார்பு:
வேடர் இருப்பிடங்கள்.

யாவும் உலகில் வசப்பட்டுப் போம் : உலகில் உள்ள
எல்லாம் எமக்குரியன ஆகிவிடும்.

தெள்ளாறிவு : தெளிந்த ஞானம். வில்லையசைப்பவள்:
தன் கைவில்லை அசைப்பவள் (ஒவ்வொரு பொருளையும் இயங்க
செய்யும் மகாசக்தி) விளைச்சி : விளைக்குரியவள் (சக்தி)
தொல்லை : பினி மூப்பு சாக்காடு என்ற பயங்கள்.

மூன்று காதல்

பழந்தமிழிலக்கியங்களிலே இறைவனை நாயக
ஞைவும் ஆன்மாவை நாயகியாகவும் பாவித்துக்
கவிதைகள் செய்திருக்கிறங்கள். பாசத்தின் மிகுதிக்
கும் அன்பின் உறுதிக்குமாக இவ்வாறு காதலன்
காதலி முறையில் உருவகப்படுத்திச் சொல்லுதல்
வழக்கம். இதனாலே இறைவனுக்கு ஆன்மநாயகன்
என்ற பெயரும் உண்டு. இதிலிருந்து முளைத்த
கற்பனைகள் எத்தனை எத்தனையோ. இது பின்பு

நீண்டு ஆண்டானும் அடிமையும், தந்தையும் மகனும், தாயும் சேயும் என்ற முறையிலும் கற்பனை செய்யப்பட்டது. நமது நாயன்மார்கள் ஆழ்வார்களுடைய தெய்வத் தீந்தமிழ்ப் பாடல்கள் இதற்கு எடுத்துக்காட்டுக்கள் ஆகும். ஆனால் பாரதியர் இன்னும் ஒருபடி மேலே போய் விடுகிறார். தெய்வத்தை நன்பனுகவும், நமக்கு வேலைசெய்யும் சேவகளுக்கவும், நம் நன்மையை விரும்பும் காதலியாக வுமே கற்பனை செய்கின்றார். இவர் செய்த இந்தக் கற்பனைப்புதுமை தமிழிலக்கியத்துக்கே புதிய தொரு பூஷணமாக மிளிநுகிறது. அவற்றுள் இந்த மூன்று காதல் நமது பாடப்பகுதிக் கமைந்திருக்கிறது. திருவாசகம் பாடியருளிய மணிவாசகர் செய்த திருக்கோவையாரை வேதநூல் என்றும், வேதத்தின் உபஅங்கநால் என்றும் காமநூல் என்றும் ஒவ்வொரு வரும் தத்தம் அறிவுக்கேற்பக் கூறுவர் எனப்பெரியோர் சொல்வர். அதுபோல இந்தக் காதல் பாட்டுக்களையும் பலர் பலவிதமாகச் சொல்வதுண்டு. காதல் என்பது ஒருவனும் ஒருத்தியும் கொள்ளும் ஈடுபாடுமட்டுமில்லை. தாய் சேய் தந்தை மைந்தன் இவர்களுக்கிடையேயும் உள்ளது அதுவேதான். பாரதியாரும் முதலில் பெண்மையென்றும், கன்னி யென்றும் ஆரம்பித்துக் கடைசியில் “அன்னை வடிவமடா” என்று விம்மித மெய்துவதை நன்குணர வேண்டும். இப்பாடல்களை மேற்போக்காகப் பாராமல் ஆழ்ந்து பொதிந்துள்ள தத்துவக் கருத்தை அறிதலே பொருத்தமுடையதாகும்.

ஒருவனுடைய வாழ்வை மூன்றுக்குப் பிரிக்கிறார்களி. கல்வி அறிவு ஞானம் என்பனவற்றைப்

பெறும் பருவம், பொருளும் இன்பமும் தேடும்பருவம், வினையும் தொழிலும் செய்து கர்மவீரருகும் பருவம் ஆகிய மூன்று பருவங்களுமே மனிதனை மனிதனுக்குகின்றன. ஓவ்வொரு பருவத்திலும் அவ்வப் பருவத்திற்கேற்ப அவன் நடந்து கொள்ளுதலையே இந்த மூன்றுகாதல் என்ற பாடல் பகுதி விளக்குகிறது.

கலையைக் கலைமகளாக்கி அவள்மேற் காதல் கொள்வது போலவும், பொருளைத் திருமகளாக்கி அவள்மேல் காதல் கொள்வது போலவும், தொழிலை மலைமகளாக்கி அவள்மேற் காதல் கொள்வது போலவும் பாரதியார் பாடியிருக்கிறார். இவ்விதமான காதல்களைச் சிறிது ஊன்றி ஆராய்ந்துதான் விளங்கிக் கொள்ளல் வேண்டும். மேலாகத் தோன்றும் ‘காதல்’ என்ற சிறுங்கார ரசனையை ஊடுருவி ஆழத்தில் ஒளிரும் பொருளையே நாம் அறிய முற்பட வேண்டும்.

இப்பாடங்களுக்கு நேர் பொருளாகத் தராமல் அவற்றில் காணும் உட்பொருளையே பின்னால் தருகின்றோம். வெளிப்படையாகத் தெரியும் பொருள் இங்குத் தரப்படவில்லை.

சரஸ்வதி

அறிவு, அன்பு, புகழ் முதலிய அருளாந் தனமை களாகிய பெண்மையைக் கூடாடுதான் என்மனாமகல்வியில் நாட்டட விளங்கா து நாட்டகைக்குடி கட்டுப்பாட்டுக்கும் அடங்கிய பள்ளிப் படிப்பில் ஈடுபாடு

எற்படவில்லை. ஆனால் இயற்கைப் பொருட்களிலும் அவற்றில் காணும் கடவுள் தன்மையான இசையிலும் நான் அறிந்தன பல. வெண்டாமரையிலே வீணையும் கையுமாக அருள்நோக்கம் செய்யும் திருவதனத்துடன் வீற்பிருக்கும் கலைமகளைக் கண்டு என் பிள்ளை உள்ளத்தை அப்பொழுது நான் பறி கொடுத்துவிட்டேன்.

என் இளமைக் காலத்தில் ஓடி ஆடித் திரியும் பொழுது தெரு வீதியிலும் சந்தியிலும் நான் ஏடுகள் சொல்லாத கல்வியை எல்லாம் கற்றேன்; அவற்றின் உண்மைப் பொருளை நாடியறிய வேண்டும் என்று முற்பட்ட போதெல்லம் பலவகைப்பட்ட அறிவை அடைந்தேன். ஆனால் அந்த அறிவைப் பயன்படுத்த லாமென்றாலோ அது அப்பொழுது முடியாத செயலா யிருந்தது. தெளிந்த மதி அப்பொழுது உண்டான தில்லை. (2)

ஆற்றங்கரை, தனியான மண்டபம், தென்றல் முதலிய தனிமைகள் என் சிந்தனையைத் தூண்டப் பேருதவியாயிருந்தன. சிந்தனை முதிர முதிர அறி வுத் தெளிவும் உண்டாயிற்று. என்றுமே இப்படி இருந்துவிடலாம் போல இருந்தது. ஆனால் அந்தச் சிந்தனைச் செறிவு நிலைத்திருந்தால்தானே! (3)

இப்படி இருந்தாலும் என் மனத்தில் உண்டான ஊக்கம் தளர்ந்ததில்லை. கலைகளைக் கற்கவேண்டும், அறிவினைத் தேடவேண்டும் என்று ஒரே பித்துப் பிடித்தவன் போலவிலந்தேன். பகலெல்லாம் கலை பற்றிய பேச்சு. இரவெல்லாம் அதுபற்றிய கனவு. இவை தவிர உலகத்து ஆசைகள் ஒன்றுமே இன்றி

இருபத்திரண்டு வயது முடியும் வைர்யும் கலை மகளையே ஆராதித்துக் கொண்டிருந்தேன். (4)

இலக்குமி

அதன் பிறகு செந்திருவென்ற சுந்தரீமேல் ஆசை உண்டாயிற்று. அதாவது உலக வாழ்க்கைக்கு இன்றியமையாத செல்வத்தில் நாட்டமுண்டாயிற்று. அது உண்டான நாள் முதலாக எனக்கு இவ்வுலகத்துச் செல்வப் பொருளானைத்திலும் தணியாத காதல் பிறந்துவிட்டது. (5)

ஒரு நாளைக்குச் சிறிது பொருள் கிடைக்கும். அதனால் அன்று முழுதும் நான் மகிழ்ந்திருப்பேன். தொடர்ந்து சிறிது நாட்களுக்கு நான் பொருள் முட்டுப்பாடின்றி வாழும் சந்தர்ப்பங்களும் உண்டாகும். அப்பொழுதெல்லாம் நான் தலைகால் தெரியாது மயங்கித் திரிவேன். பின்பு என்ன தவறு செய்வேணே அறியேன்; அந்தத் திருமகள் என்னைப் புறக்கணித்துவிட்டுப் போய்விடுவாள். பொருளின்றித் தவிக்கும் அவ்வேளையில் என் வாழ்வு சின்னாபின்ன மாகி, மனம் அழுங்கி, நான்படும் வேதனையைச் சொல்லமுடியாது. (6)

இந்தத் திருமகளின் எழிற் கோலத்தைப் பின்னர் எங்கெல்லாம் கண்டின்புறுவேன் தெரியுமா? காட்டு வழியிலே, மலைக் காட்சியிலே, நீர் வீழ்ச்சி களிலே, பல நாட்டுப் புறங்களிலே, நகரத்து உயர்ந்த மாடங்களிலே, வேட்டுவருடைய குடிசைகளிலே, வீரரிடத்திலே, வேந்தரிடத்திலே எல்லாம் செல்வம் நட-

மிடுவதைக் கண்டு நான் ஆச்சரியப்பட்டுப்
போவேன். (7)

காளி

இப்படி மகிழ்ந்தும், வருந்தியும், ஆச்சரியமடைந்தும் இருந்த என் உள்ளத்தில் உணர்வு பிறந்தது. உழைக்கவேண்டும்! அதுதான் எல்லாவற்றிலும் சிறந்தது. இறைவனின் படைப்புக்கள் எல்லாமே இயங்க வேண்டியவை; செயல்பட வேண்டியவை. உழைப்பே சக்தி. உழைப்பே பராசக்தியின் வடிவம். மனிதனுக்கு உழைப்பு இருந்தால் உலகில் எல்லாம் வசமாகும். (8)

உலகில் மனிதன் உழைத்தால் செல்வங்கள் பெருகும். தெளிந்த ஞானம் உண்டாகும். இரவுபகல் என் றில்லா மல் இயற்கைப் பொருள்களிலே சூட்சமமாய் — உணர்வு மத்திரையாய் — நின்று செயல்படுவதோ, (வில்லையசைப்பவள்) பிரபஞ்சத்தை இயக்கும் தொழிலுக் கதிகாரியான ஆதி சக்தியை, நம்மிடத்தில் தோன்றும் பினி முப்பு சாக்காடு என்ற பயங்களைத் தொலைக்கும் அன்னையைத் தோத்திரம் பாடி நாமெல்லாம் தொழுவோமாக. (9)

வெண்ணிலாவே!

எல்லை யில்லாததோர் வானக் கடலிடை
வெண்ணிலாவே! - விழித்
கின்ப மளிப்பதோர் தீவென் றிலகுவை
வெண்ணிலாவே!
சௌல்லையும் கள்ளோயும் நெஞ்சையுஞ் சேர்த்திங்கு
வெண்ணிலாவே! - நின்றன
சோதி மயக்கும் வகையது தானென்சொல்
வெண்ணிலாவே!
நல்ல ஓளியின் வகைபல கண்டிலன்
வெண்ணிலாவே! - (இந்த)
நனவை மறந்திடச் செய்வது கண்டிலன்
வெண்ணிலாவே!
கொல்லும் அமிழ்தை நிகர்த் திடுங் கள்ளொன்று
வெண்ணிலாவே! - வந்து
கூடி யிருக்குது நின்னெளி யோடிங்கு
வெண்ணிலாவே!

1
மாதர் முகத்தை நினக்கினை கூறுவர்
வெண்ணிலாவே! - அஃது
வயதிற் கவலையின் நோவிற் கெடுவது
வெண்ணிலாவே!
காத லொருத்தி இளைய பிராயத்தன்
வெண்ணிலாவே! - அந்தக்
காமன்றன் வில்லை யினைத்த புருவத்தன்
வெண்ணிலாவே!
மீதைமும் அன்பின் விளைபுன் னகையினள்
வெண்ணிலாவே! - முத்தம்
வேண்டிமுன் காட்டு முகத்தி னெழிலிங்கு
வெண்ணிலாவே!
சாதல் அழிதல் இலாது நிரந்தரம்
வெண்ணிலாவே! - நின்
தண்முகந் தண்ணில் விளங்குவ தென்னை கொல் ?
வெண்ணிலாவே!

நின்னெனி யாகிய பாற்கடல் மீதிங்கு
வெண்ணிலாவே! - நன்கு
நீயும் அழுதும் எழுந்திடல் கண்டனன்
வெண்ணிலாவே!
மன்னு பொருள்க் ளைஞத்திலும் நிற்பவன்
வெண்ணிலாவே! - அந்த
யாயன் அப் பாற்கடல் மீதுறல் கண்டனன்
வெண்ணிலாவே!
துன்னிய நீல நிறத்தன் பராசக்தி
வெண்ணிலாவே! - இங்கு,
தோன்றும் உலகவளேயென்று கூறுவர்
வெண்ணிலாவே!
பின்னிய மேகச் சடைமிசைக் கங்கையும்
வெண்ணிலாவே - நல்ல
பெட்புற நீயும் விளங்குதல் கண்டனன்
வெண்ணிலாவே!

3

காதலர் நெஞ்சை வெதுப்புவை நீயென்பார்
வெண்ணிலாவே! - நினைக்
காதல் செய்வார் நெஞ்சிற் கின்னமு தாகுவை
வெண்ணிலாவே!
சீத மணிநெடு வானக் குளத்திடை
வெண்ணிலாவே! - நீ
தேசு மிகுந்தவெண் தாமரை போன்றனை
வெண்ணிலாவே!
மோத வருங்கரு மேகத் திரளினை
வெண்ணிலாவே! - நீ
முத்தி னெளிதந் தழுகுறச் செய்குவை
வெண்ணிலாவே!
தீது புரிந்திட வந்திடும் தீயர்க்கும்
வெண்ணிலாவே! - நலஞ்
செய்தொளி நல்குவர் மேலவ ராமன்ஞே ?
வெண்ணிலாவே!

4

மெல்லிய மேகத் திரைக்குள் மறைந்திடும்
வெண்ணிலாவே! - உன்றன்
மேனி யழகு மிகைபடக் காணுது
வெண்ணிலாவே!
நல்லிய ஸார்யவ னத்தியர் மேனியை
வெண்ணிலாவே! - முடு
நற்றிரை மேனி நயமிகக் காட்டிடும்
வெண்ணிலாவே!
சொல்லிய வார்த்தையில் நானுற்றனை போலும்
வெண்ணிலாவே! - நின்
சோதி வதனம் முழுதும் மறைத்தனை
வெண்ணிலாவே!
புல்லியன் செய்த பிழைபொறுத் தேயருள்
வெண்ணிலாவே! - இருள்
போகிடச் செய்து நினதெழில் காட்டுதி
வெண்ணிலாவே !

5

நின் தன் சோதி மயக்கும் வகை : உன் ஒளி மயக்கும் தன்மை. நல்ல ஒளி : நல்லறிவு. நனவு : விழிப்பு கலையில் காண்பவை. கொல்லும் அமிழ்து : ‘நான்’ என்ற தன்மையை அழிக்கும் அமிழ்தம்.

வயதில், கவலையில், நோவில் : வயது முத்தலாலும், கவலையாலும், மன கோய் உடல் நோய் என்றிவற்றாலும். அன் பின் விளை புன்னகையின் நன் : அன்பினால் விளங்த புன்னகையினைப் போன்ற நல்ல. நிரந்தரம் : எப்பொழுதும்.

மன்னு பொருள் : நிறைந்த பொருள்கள். துன்னிய : நெருங்கிய. பெட்பு உறு : பெருமை அடைய.

வெதுப்புவை : வாடச் செய்வாய். சீதம் : குளிர். தேசு : தேஜஸ் என்ற வடசொல்லின் தீரிபு; ஒளி. மேலவர் : சாள் றுண்மை உடையவர்.

மிகைபட : அதிகமாக. நல்லியலார் : நல்ல இயல்பு களை உடையவர். யவனத்தியர் : யவன தேசத்துப் பெண்

கன். (யவன தேசம் என்பது பழைய கிரேக்க உரோம அரபு நாடுகள்.) நற்றிரை : நல்ல திரை (மெல்லிய பாலாவியன் முக்காட்டுத் துணி). நானுற்றனை : வெட்கினை. புல்லியன் : கீழ்மையான தன்மையுடைய நான். எழில் : அழகு.

வெண்ணிலாவே !

எல்லையற்ற வானவெளி பெருங்கடல் போன்றது. வெண்ணிலாவே, நீ அக்கடலில் கண்ணுக்கினிய காட்சி நல்கும் தீவாக விளங்குகின்றுய். உன் சோதி நம் வாக்குக்கும் மனத்துக்கும் அப்பாற்பட்ட தோர் உணர்வாய் நம்மை மதுவண்டார் போல மயங்கச் செய்கிறது. நனவிற் கண்டவற்றையெல்லாம் மறக்கச் செய்வதற்கு உன்னேளி தவர் வேறு ஒளி வடிவங்களை நான் கண்டிலேன். ‘நான்’ என்ற தன் மையை அழித்துவிடும் அமிழ்தத்தை ஒத்த ஒரு மது உன் ஓளியோடு சேர்ந்து இவ்வையத்தை முழ்க்க செய்திருக்கிறது. (1)

வெண்ணிலாவே ! பெண்களின் முக த்தை உனக்கு இனையாகச் சொல்வது பொருந்தாது. அது மூப்பினாலும், கவலையினாலும், நோயினாலும் வாடும் தன்மையுடையதன்கே ? அப்படிப் பெண்ணின் முகத்துக்கு இனையாகச் சொல்லத்தான் வேண்டுமென்றால், காதல் நிறைந்தவளாயும் இளையவளாயும் காமன் வில் போன்ற அழியிய புருவங்களை உடையவளாயும் உள்ள ஒருத்தி அன்பினால் மலர்ந்த புன் முறுவலுடன் தன் காதலனிடம் முத்தம் பெறுவதற்குக் காட்டும் முகத்தின் எழிலை ஒருகால் கூறலாம். என்றும் குறைதலும் கெடுதலுமின்றி, நிரந்தரமாக வும் ஒரே தன்மைத்தாகவும் உன்னிடத்து விளங்குவது எதுவோ ? (2)

திருப்பாற் கடலிலே நீ அமுதத்தோடு சேர்ந்து பிறந்தாய் என்று புராணம் கூறும். ஆனால் நின் ஒளி வெள்ளமாகிய கடல் இந்தப் பிரபஞ்சத்தைப் பாலாபிஷேகம் செய்யும்போது நீயும் அமுதும் ஒன்றுக்கு தோன்றுவதைக் கண்டிருக்கிறேன். உலகில் நிறைந்த எல்லாப் பொருளிலும் மறைந்து நிற்கும் மாயவனும் உன் ஒளியாகிய பாற்கடலில் துயில் கொள்வதைக் கண்டேன். இங்கு தோன்றும் உலகெல்லாம் பராசக்தியின் தோற்றம் என்பர் பெரியோர். அவனுடைய கரிய திருமேனி யழகையும் உன் ஒளியிலே கண்டேன். வெண்ணிலாவே ! நெருங்கியடர்ந்த கருமேகம் போன்ற இறைவனுடைய சடாமுடியிலே கங்காதேவியுடன் நீயும் விளங்குதலைக் கண்டேன். (3)

கருத்தொருமித்த காதலர் பிரிந்திருக்குங்கால் அவர் நெஞ்சத்தை வாடச் செய்வதும் நீ. உன்னை அன்பு செய்து உன் ஒளியாகிய அருள் வெள்ளத்தில் திளைப்பவர்க்கு நீ அமுதமுமாவாய். குளிர் மிகுந்த நவமணிகள் போலத் தாரகைகள் இலங்கும் வானமாகிய குளத்தில் ஒளி பொருந்திய தாமரை போன்றிருக்கின்றுய். உன்னை மோதித்தள்ளவென்று பாய்ந்துவரும் கருமேகக் கூட்டங்களை நீ முத்துப் போல ஒளிவிட்டுப் பிரகாசிக்கும்படி செய்கிறுய். தீமை செய்யவரும் கொடியவர்க்கும் நல்லருள் செய்வர் சான்றுண்மையுள்ளவர் என்பது உண்மையன்கே ? (4)

மெல்லிய மேகத் திரைக்குள் நீ மறைந்தாலும், வெண்ணிலாவே, உன் மேனியழகு மிகுதியாகக் காண

கிறது. நல்ல சாயலையிடைய யவனத்துப் பெண்கள் பாலாவியன்ன மென் துகிலால் முக்காட்டுக் கொண்டபோதும் அவர் மேனியழு பன் மடங்காகத் தெரிவதில்லையா? [முழுமதி எழில் கோலங்காட்டி வானத்தில் பவனிவரும் காட்சியையும், பிரகிருதி முழு வனும் பாலாபிகேஷ்டகம் செய்யப்பட்டு மோகனத் துயில் கொள்வதையும் தனிமையிலிருந்து அநுபவித்துக் கொண்டே பாடி வருகிறார். அச்சமயம் கருமேகங் கஞக்கிடையில் நிலா முழுதும் மறைந்து ஒரு கணம் இருள் குழுகிறது. அதனால் கற்பனையில் ஒரு புதிய திருப்பழும் உண்டா கிறது.] நான் சொன்ன வார்த்தைகளினால் உனக்கு நானம் உண்டாகிவிட்டதா வென்னிலாவே? உன் சோதி முழுவதையும் ஏன் மறைத்துவிட்டாய்? கீழ்த்தரமாக நான் ஏதாவது சொல்லிவிட்டேனால் என் பிழையைப் பொறுத்துக் கொள்வாய். இந்தக் கொடிய இருளை என்னால் சகிக்க முடியவில்லையே! நிலவே விரைவாக உன் சோதியைக் காட்டுவாயாக.

(5)

முரசு

வெற்றி எட்டுத் திக்கும் எட்டக் கொட்டு முரசே!
வேதம் என்றும் வாழ்க் என்று கொட்டு முரசே!
நெற்றி யொற்றைக் கண்ணாலேடே நிர்த்தனம் செய்தான்
நித்த சக்தி வாழ்க் என்று கொட்டு முரசே!

1. ஊருக்கு நல்லது சொல்வேன்—எனக் குண்மை தெரிந்தது சொல்வேன்;
சீருக் கெல்லாம் முதலாகும்—ஒரு தெய்வம் துணைசெய்ய வேண்டும்.
2. வேத மறிந்தவன் பார்ப்பான்,—பல வித்தை தெரிந்தவன் பார்ப்பான்,
நீதி நிலைவு ரூமல்—தண்ட நேமங்கள் செய்பவன் நாய்க்கன்.
3. பண்டங்கள் விற்பவன் செட்டி—பிறர் பட்டினி தீர்ப்பவன் செட்டி
தொண்டரென் ரேருவகுப் பில்லை,—தொழில் சோம்பலைப் போல் இழி வில்லை.
4. நாலு வகுப்பும் இங் கொன்றே;—இந்த நான்கினில் ஒன்று குறைந்தால்,
வேலை தவறிச் சிதைந்தே—செத்து வீழ்ந்திடும் மானிடச் சாதி.
5. ஒற்றைக் குடும்பந் தனிலே—பொருள் ஓங்க வளர்ப்பவன் தந்தை;
மற்றைக் கருமங்கள் செய்தே—மஜை வாழ்ந்திடச் செய்பவன் அன்ஜை;

6. ஏவல்கள் செய்பவர் மக்கள்;—இவர் யாவரும் ஓர்குலம் அன்றே ? மேலிருந்து வாய்ம் ஒன்றும்—நல்ல வீடு நடத்துதல் கண்டோம்.
7. சாதிப் பிரிவுகள் சொல்லி—அதில் தாழ்வென்றும் மேலென்றும் கொள்வார், நீதிப் பிரிவுகள் செய்வார்—அங்கு நித்தமும் சண்டைகள் செய்வார்.
8. சாதிக் கொடுமைகள் வேண்டாம்;—அன்பு தன்னில் செழித்திடும் வையம் ; ஆதர ஏற்றிங்கு வாழ்வோம்;—தொழில் ஆயிரம் மாண்புறச் செய்வோம்.
9. பெண்ணுக்கு ஞானத்தை வைத்தான்—புவி பேணி வளர்த்திடும் ஈசன் ; மண்ணுக்குள்ளே சிலமுடர்—நல்ல மாத ரறிவைக் கெடுத்தார்.
10. கண்கள் இரண்டினில் ஒன்றைக்—குத்தி காட்சி கெடுத்திட ஸாமோ ? பெண்கள் ஏறிவை வளர்த்தால்—வையம் பேதைமை யற்றிடுங் காணீர்.
11. தெய்வம் பலபல சொல்லிப்—பதைத் தீயை வளர்ப்பவர் மூடர் ; உய்வ தணித்திலும் ஒன்றும்—எங்கும் ஓர்பொரு எான்து தெய்வம்.
12. தீயினைக் கும்பிடும் பார்ப்பார்,—நித்தம் திக்கை வணங்கும் துருக்கர் கோயிற் சிலுவையின் முன்னே—நின்று கும்பிடும் யேசு மதத்தார் ;

13. யாரும் பணிந்திடும் தெய்வம்—பொருள் யாவினும் நின்றிடும் தெய்வம் பாருக்குள்ளே தெய்வம் ஒன்று;—இதில் பற்பல சண்டைகள் வேண்டாம்.
14. வெள்ளோ நிறத்தொரு பூஜை—எங்கள் வீட்டில் வளருது கண்மார் ; பின்னோகள் பெற்றதப் பூஜை;—அவை பேருக் கொருநிற மாகும்.
15. சாம்பல் நிறமொரு குட்டி,—கருஞ் சாந்து நிறமொரு குட்டி, பாம்பு நிறமொரு குட்டி,—வெள்ளோப் பாலின் நிறமொரு குட்டி.
16. எந்த நிறமிருந் தாலும்—அவை யாவும் ஓரேதர மன்றே ? இந்த நிறம்சிறி தென்றும்—இஃது ஏற்ற மென்றும் சொல்லாமோ ?
17. வண்ணங்கள் வேற்றுமைப் பட்டால்—அதில் மானுடர் வேற்றுமை யில்லை ; எண்ணங்கள் செய்கை ஸால்ஸாம்—இங்கு யாவர்க்கும் ஒன்றெணல் காணீர்.
18. நிகரென்று கொட்டு முரசே!—இந்த நீணிலம் வாழ்பவ ரெல்ஸாம் ; தகரென்று கொட்டு முரசே!—பொய்யைச் சாதி வகுப்பினை யெல்ஸாம்.
19. அன்பென்று கொட்டு முரசே!—அதில் ஆக்கமுன் டாமென்று கொட்டு ; துங்பங்கள் யாவுமே போகும்—வெறுஞ் சூதுப் பிரிவுகள் போன்று.

20. அன்பென்று கொட்டு முரசே!—மக்கள்
அத்தனை பேரும் நிகராம்;
இன்பங்கள் யாவும் பெருகும்—இங்கு
யாவரும் ஓன்றென்று கொண்டால்.
21. உடன்பிறந் தார்களைப் போல—இவ்
வுலகில் மனிதரெல் ஸாரும்;
இடம்பெரி துண்டுவை யத்தில்—இதில்
ஏதுக்குச் சண்டைகள் செய்வீர்?
22. மரத்தினை நட்டவன் தண்ணீர்—நன்கு
வார்த்தே ஓங்கிடச் செய்வான்;
சிரத்தை யுடையது தெய்வம்,—இங்கு
சேர்ந்த உணவெல்லை யில்லை.
23. வயிற்றுக்குச் சோறுண்டு கண்மர்!—இங்கு
வாழும் மனிதரெல் ஸோர்க்கும்;
பயிற்றி உழுதுண்டு வாழ்வீர!—பிறர்
பங்கைத் திருடுதல் வேண்டாம்.
24. உடன்பிறந் தவர்களைப் போலே—இவ்
வுலகினில் மனிதரெல் ஸோரும்;
திடங்கொண் டவர்மெனிந் தோரை—இங்கு
தின்று பிழைத்திட ஸாமோ?
25. வலிமை யுடையது தெய்வம்,—நம்மை
வாழ்ந்திடச் செய்வது தெய்வம்;
மெலிவுகண் டாலும் குழந்தை—தன்னை
வீழ்த்தி மிதித்திட ஸாமோ?
26. தம்பிசற்றே மெலிவானல்—அண்ணன்
தானடிமை கொள்ள ஸாமோ?
செம்புக்கும் கொம்புக்கும் அஞ்சி—மக்கள்
சிற்றடி மைப்பட ஸாமோ?

27. அன்பென்று கொட்டு முரசே!—அதில்
யார்க்கும் விடுதலை உண்டு;
பின்பு மனிதர்க் கௌல்ஸாம்—கல்வி
பெற்றுப் பதம்பெற்று வாழ்வார்.
28. அறிவை வளர்த்திட வேண்டும்—மக்கள்
அத்தனை பேருக்கும் ஓன்றூய்;
சிறியாரை மேம்படச் செய்தால்—பின்பு
தெய்வம் எல்லோரையும் வாழ்த்தும்.
29. பாருக் குள்ளே சமத்தன்மை தொடர்
பற்றுஞ் சகோதரத் தன்மை
யாருக்கும் தீமை செய் யாது—புவி
யெங்கும் விடுதலை செய்யும்.
30. வயிற்றுக்குச் சோறிட வேண்டும்—இங்கு
வாழும் மனிதருக் கௌல்ஸாம்;
பயிற்றிப் பலகல்வி தந்து—இந்தப்
பாரை உயர்த்திட வேண்டும்.
31. ஓன்றென்று கொட்டு முரசே!—அன்பில்
ஒங்கென்று கொட்டு முரசே!
நன்றென்று கொட்டு முரசே!—இந்த
நானில மாந்தருக் கௌல்ஸாம்.
- நெற்றி ஒற்றைக் கண்ணான் : நெற்றியில் அக்கினியா
கிய ஓற்றைக் கண்ணை உடைய சிவன். நிர்த்தனம் : நன்னம்.
நித்தசக்தி : நித்தியமான சக்தி தெய்வம், பராசக்தி. சீருக்கு :
அற முதலாகிய மனித குல நற்பண்புகளுக்கு. வேதம் : திரு
மறைகள். வித்தை : கலைகள். தண்ட நேமம் : கெட்ட
வரை அழித்தலும், காலவரைக் காத்தலும். நாட்க்கன் :
அரசாட்சி செய்பவன். தொண்டர் : அடிமைகள். வேலை :
உலக நடைமுறை. மனை : இல் (இட). வையம் : உலகம்.
ஆதரவு : அங்கு. துருக்கர் : துருக்கி தேசத்தவர், (இஸ்
ஸாம்·சமயத்தவர்.) வண்ணங்கள் : நிறய, சாதிப் பிரிவு என்ன்

பதுமாம். நணிலம் : (நீள் + நிலம்) இடமகன்ற பூமி. தகர் : தகர்த்துவிடு. ஆக்கம் : செல்வம். சூதுப் பிரிவுகள் : வஞ் சனை குழ்ச்சிகளால் உண்டான பிரிவுகள். இடம் பெரிது : விசாலமான இடம். ஏதுக்கு : எதற்காக. சிரத்தை : முயற்சி (கவனம்.) திடம் கொண்டவர் : வள்ளமையடையவர். மெலிந் தோர் : ஏழைகள். செம்புக்கும் கொம்புக்கும் : சிறு காசு கஞக்கும் அடக்கு முறைக்கும். சிற்றிடமை : அற்பத்தனமான அடிமைத் தன்மை. பதம் : உயர்வு. தொடர் பற்றும் : தொடர்புகளை உண்டாக்கும். நானிலம் : நால்வகையான நிலம். (குறிஞ்சி மூல்லை மருதம் நெய்தல்).

முரசு

சக்தி உள்ளன எல்லாம் பாரதியார் போற்றுத் துக்குரியவை. அவருடைய வாழ்விலே உழைப்பும், விடுதலை வெறியும் தலைதூக்கி நின்றன. அடிமைப் பட்ட நாட்டைக் கண்டு எப்பொழுதும் குழுறியபடியே வாழ்ந்தார். அவருடைய உணர்ச்சி எரிமலை போன்றது. பேரிகையின் முழுக்கம் அவர் உள்ளத்துக்கு உற்சாக மூட்டியது. அதன் ஒசை கேட்கக் கேட்க அவருடைய உள்ளமும் துடித்தது நாட்டின் விடுதலைக்கு எவையெல்லாம் தேவையோ அவற்றையெல்லாம் பேரிகையின் முழுக்கம் அவருக்கு உணர்த்தியது. இப்படிப் பேரிகை முழுக்கத்தினால் உந்தப்பட்ட உணர்ச்சிப் பிரவாகம்தான் “முரசு” என்று முப்பத் தொரு பாடல்களாக உருவெடுத்தது. பேரிகையின் ஒலிக்கேற்ப அவர் எதுகை அமைத்திருப்பதை இசையோடு படித்தால் தான் அறியலாம்.

பொருள் சொல்வதற்கு வசதியாக இப்பாடல் கலைச் சிறு பிரிவுகளாக வகுத்துக் கொள்வது நல்லது.

முரசு

மேல்வரும் உரை விளக்கங்களில், ஓவ்வொரு பந்தியும் இன்னின்ன பாடல்களுக்குரியன் என்று ஈற்றி விகாட்டப்பட்டிருக்கின்றன.

“எட்டுத் திக்கிலும் நம் நாடு பெற்ற சுதந்திர வெற்றி எட்டுக். வேதம் வாழ்க். இறைவனும் அவனுடைய அநந்த சக்தியும் வாழ்க்.” இப்படியெல்லாம் சொல்லி முரசே, நீ கொட்டி முழுக்கு!

மனித வாழ்வுக்கு இன்றியமையாதது ஒழுக்கம். அதற்கு முதற்கண் வேண்டப்படுவது தெய்வ சிந்தனை. அதுவே நமக்குத் துணை செய்ய வேண்டும். எனக்குத் தெரிந்தவரையில் உண்மை இதுதான். அதனால் ஊருக்கும் உலகத்துக்கும் நல்லதைச் சொல்கிறேன். வேதங்கள் கலைகள் என்பவற்றைத் தான் படிப்பதையும் மற்றவர்க்குச் சொல்லிக் கொடுப்பதையும் தொழிலாகக் கொண்டவன் எவ்வேனு, அவன் அந்தனன். உலகில் நீதியை நிலைநாட்டி அநீதியை வேறுத்துச் செங்கோல் செலுத்தும் பணியில் ஈடுபட்டவன் அரசன். பொருள்களைக் கொண்டு கொடுத்து நாட்டின் பசிப் பிணியைப் போக்குபவன் வணிகன். தொழிலில் சோம்பலின்றி நாட்டுக்கும் சமுதாயத்துக்கும் உழைப்பையே தன் பங்காகக் கொடுப்பவன் வேளாளன். அடிமை, தொண்டுசெய்பவன் என்று ஒரு பிரிவுமே கிடையாது. எத்தொழிலாயினும் அதில் சோம்பல் தலைகாட்டுமானால் அதைப் போல இழிவு வேறில்லை. மேலே சொல்லப்பட்ட நாலு வகுப்பும் ஒன்றேயாகும். இந்த நான்க்களில் ஒன்றுக்குக் குறைவேற்பட்டாலும் உலக நடைமுறை

கெட்டுவிடும். அதனால் அழிவது அந்த ஒன்றன்று; மாணிடச் சாதி முழுவதுக்குமே அழிவதான். (1—4)

ஒரு குடும்பத்தையே உதாரணமாக எடுத்துக் கொள்வோம். அதிலே பொருளைச் சம்பாதிப்பது தந்தையின் கடன். வீட்டிலே உள்ள மற்ற வேலைகளைக் கவனித்து இல்லத்தைச் சீரும் சிறப்புமாகத் தாய் பாதுகாக்கிறார். சிறுச்சிறு பணிகளை அன்னை தந்தையர் ஏவிய வழியிலே குழந்தைகள் செய்வது எல்ல இல்லம் நிறைவு பெறுகிறது. இவ்வாருக எல் லோரும் ஒன்றாக இன்பமாக ஒரு குடும்பம் நடத்து வதை நாம் காண்கிறோம். இதுவன்றிச் சாதிப் பிரிவுகளையும் இது கீழானது அது மேலானது என்ற தராதரத்தையும் சொல்லி மாணிட வர்க்கத்திலே நீதி நெறி கையப் பிரிப்பவர் வீண் சண்டைக்காரரேயன்றி வேறல்வர். ஆகையால் மாந்தர்களே, நமக்குச் சாதிக் கொடுமைகள் வேண்டா. அன்பினுல்தான் உலகம் செழிக்கும். அவ்வன்பையே பற்றி, நம் வாழ்வை அமைத்துக் கொண்டு, அவரவர் தகுதிக்கேற்ப ஆயிரம் தொழிலைச் செய்து பெருமையடைவோமாக. (5—8)

உலகினைப் பேணிப் பாதுகாக்கும் இறைவன் பெண்ணுக்கு நல்ல அறிவைக் கொடுத்திருக்கிறார்கள். ஆனால் பூமியிலே தோன்றிய சில மூடர் பெண்களை அடிமைகளாக்கி அவர்கள் அறிவைக் கெடுத்தார்கள். கண்கள் இரண்டு நமக்கு உண்டு அதில் ஒன்றைக் குத்தி அருமந்த காட்சி இன்பத்தை இழப்பவர் யாரும் உள்ளேரா. ஆனால், பெண் என்பன உலகின் இரண்டு கண்கள், பெண்கள் அறிவை வளர்க்கவேண்டும்.

ஆண் மட்டும் புத்திசாலியாக இருந்தால் போதாது. பெண்ணும் நல்லறிவுள்ளவளாக இருந்தாலன்றே உலகில் அறியாமை மறையும்? (9—10)

உலகெங்கும் வியாபித்துத் தானே அதுவாகி விளங்கும் பரம்பொருள் ஒன்றேயாகும். ஆனால் அத ஜெப் பலவாகச் சொல்லிப் பகைத் தீயையன்றே வளர்க்கின்றனர், மூடர்? அக்கினியை வணங்குகிறார்கள் பிராமணர். மூஸ்லீம்கள் நியமந் தவறாமல் திக்கு நோக்கி வணக்கம் செலுத்துகிறார்கள். கோயிலிலே தியாகத்தின் சின்னமான சிலுவைக்கு முன் வீழ்ந்து வணங்குகின்றனர் ஏசுபிரானைப் பின்பற்றுபவர்கள். இப்படிப் பலரும் வணங்குவது அந்தப் பரம்பொருள் ஒன்றையே யன்றே? உலகிலே தெய்வம் என்பது ஒன்றுதான். ஆனால், ஒவ்வொருவர் ஒவ்வொரு விதமான சமய அநுஷ்டானத்தைக் கைக்கொள்கின்றனர். இதற்காக வீண் சண்டைகள் வேண்டிய தில்லையே! (11—13)

வேடிக்கை ஒன்று கேட்கிறீர்களா? வெள்ளை நிறமுள்ள பூணையென்று எங்கள் வீட்டிலே வளருகிறது. அது நாலு குட்டிகள் போட்டது. ஒன்று சாம்பல் நிறம், மற்றது கருஞ்சாந்து போன்ற நிறம், இன்னென்று பாம்பு நிறம், நாலாவதோ பால்போல ஒரே வெள்ளை, இவற்றில் எதைத் தாய் விரும்பும்? எந்த நிறமாக இருந்தாலும் தாய்ப் பூணைக்குத் தன் குட்டி பொன் குட்டியே யன்றே! எல்லாவற்றையும் ஒன்றாகவே அது கருதும்; பாலுட்டும்; நக்கும்; நாவி எல்ல நீவிவிடும். இது கறுப்பு, அது வெள்ளை என்று பூணைகூடப் பார்ப்பதில்லை. மாணிடன்தான் இந்த

வித்தியாசத்தைப் பார்க்கிறுன். தொழில் காரணமாகப் பிரிவு ஏற்படுவதால் மனிதர் கீழ் என்றும் மேலென்றும் வேறுபட்டுவிடுவார்களா? மன என்னம், செய்கை, இவையெல்லாம் மனிதர்க்கு ஒன்றே. 'நாமெல்லாம் ஒரே தன்மையானவர்; சரிநிகர் சமானமானவர். பொய்யான சாதி வழக்கத்தைத் தகர்த்தெறி' என்று முரசே! நீ முழங்கு. (14—18)

வஞ்சனையும் சூழ்சியும் நம்மிடையே இருந்து அகலவேண்டும். இவற்று நம்மவர்க்கிடையே உண்டாகும் பிரிவுகளும் பகைமைகளும் மறைந்தால் தான் நன்மை உண்டு. நம்மையெல்லாம் ஒன்றுக்கக்கட்டிக் காப்பது அன்பு ஒன்றே. அன்பினாலே நமக்குச் செல்வமும் பிற தேட்டங்களும் சேரும். மக்களைல்லாம் ஓரினம்; அத்தனை பேரும் ஒருவருக்கொருவர் நிகரானவர். நம் நாட்டார் வேற்று நாட்டார் என்று பிரிவு காட்டாமல் ஆண்டவன் படைப்பில் மக்கள் எல்லாம் ஓரினம் என்று அன்பு கொண்டு நடந்தால் உலகில் எல்லா வகையான இன்பங்களும் பெருகும். இடமகன்றது இந்தப் பூமி. இதில் நாம் சன்னடையிடாமல் உடன்பிறந்த சகோதரர் போல் வாழலாமே! மரத்தை நட்டவன் அதற்குத் தண்ணீர் வளர்ப்பான். அதுபோல நம்மையெல்லாம் படைத்த தெய்வம் நமக்கு வேண்டிய உணவையும் எல்லையில்லாமல் இவ்வுலகில் சேர்த்து வைத்திருக்கிறது. அதனால் இங்கு வாழும் எல்லோர்க்கும் 'வயிற்றுச்சூச் சோறு'ன்டு. பூமியை நன்கு உழுது உண்டு வழுமுடியும். பிறருடைய பங்கைத் திருடவேண்டியுமல்லை. ஒருவர் வீட்டில் புகுந்து திருடுவதும் பிற

ருக்குச் சேவேண்டியதை அவர் அடையாதவாறு தடுத்துத் தான் பதுக்கிக் கொள்வதும் ஒன்றுதான். (19—23)

மனித குலத்தில் பிறந்தவர்களைவரும் இறைவனின் மக்கள். இவரெல்லாம் உடன் பிறந்தவர்களைப் போல்வர். இப்படி இருக்க வலிமை மிக்கவர் மேல்ந்தோரை வருத்தி, அவரிடம் உள்ளதைத் தட்டிப் பறித்துத் தாம் அநுபவிப்பது நீதியாமோ? நம் எல்லோரிலும் வலிமை மிகுந்தது தெய்வம். அதுவே நம்மை வாழச் செய்கிறது. இவ்வுண்மையை அறியாமல் 'மற்றவருடைய வாழ்வும் தாழ்வும் நமது கையில் இருக்கின்றன' என்று சிலர் தம் பதவிப் பெருமையால் எண்ணிவிடுகிறார்கள். நம் குழந்தைக்கு நோய் வந்துவிட்டது. மெலிந்துவிட்ட அதனை வீழ்த்திக் காலால் உதைத்துத் தள்ளவேண்டும் என்று நம் மில் யாராவது என்னுவதுண்டா? ஆனால் மமதை கொண்ட சிலர் மனிதாபிமானம் அற்று நடந்து கொள்கிறார்களே! தம்பி மெலிந்து போனால், நொந்து போனால், அவனை நான் அடிமையாக்குதல் முறையாகுமா? பணததுக்கும் அடக்கு முறைக்கும் பயந்து நாம் அடிமை வாழ்வு நடத்துதல் இழிவேயன்றே! (24—26)

மனித குலத்தில் அடிப்படைக் கொள்கை அன்பு செய்தல் அதனால் எல்லோர்க்கும் விடுதலை உண்டு. அன்பினுலமைந்த இன்ப வாழ்வு கண்டோமானால் கல்வியறிவு வளரும் உலகில் நாழும் மற்றவர்களைப் போலத் தலை நியிர்ந்து வாழ்வோம். நாம் நமது அறிவை வளர்ப்பதோடு நம்மவரிடையேயும் அறிவு

1060

வளரச் செய்யவேண்டும். நம்மில் அறிவு குறைந்த வரை அறிவு பெறச் செய்தோமானால் நமது சமுதாயத்தைத் தெவ்வம் வாழ்த்தும். பூமியிலே மக்களாகப் பிறந்தவர் ஒருவர்க்கொருதர் உயர்வு தாழ்வு கற்பியா மல் உடன்பிறந்தார் போல யாருக்கும் தீமையின்றி வாழ்ந்தோமானால் நமது பிறப்புரிமையான சுதந்திரம் நமக்குக் கிட்டும். அகில உலகத்து மக்களுக்கும் விடுதலை உண்டு. (27—29)

உள்ளவர் இல்லாதவர்க்குக் கொடுத்து உலகிலே பொருளாதார சமநிலையை உண்டாக்கவேண்டும். எல்லார்க்கும் உணவு கிடைக்க வழி செய்யவேண்டும். மனிதரெல்லாம் பலவகையான கல்விகளைக் கற்று அறிவு பெறவேண்டும். அதனால் இந்தப் பூமியில் வாழும் மக்கள் உயரவேண்டும். எல்லோரும் ஓரினம். அன்பினால் இந்த இனம் ஓங்குக. எங்கும் நன்மையே கூழ்க! இந்த நானில மாந்தர் நலம் பெற்று வாழ்க! எந்று முரசே! நீ முழுக்கம் செய்! (30—31)

முறை
॥

0100.700000

~~160
by
9.60~~

Mr.

Line

and

Robert G. Smith
The Merchant

Wadsworth